

FROM:
FATHER BERTRAND
St. Mary's, Lemont

Dupl.

25, J X 19, J

AVE
MARIA

MAJ 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Materi /P.Bazilij/, stran 129
- Marijin pogled /Kanonik Franc Koretič/
stran 131 - Molitev žejnih duš, pesem
/V.Oskrbnik/, stran 134 - Dve žrtvi človeške
zlobe /K.Z./, stran 135 - V Modro
armado! /P.Hugo dr.Bren OFM/, stran 136
Baraga uči, Slomšek govori /Prir.p.Odi-
lo/, stran 138 - Kje si, mladosti moje raj,
stran 141 - Marijini vrtovi /Prir.p.Odilo /,
stran 142 - Skozi viharje gre moja pot...
/P.Rudolf OFM/, stran 145 - Po kralje-
stvu križa, stran 146 - Smehljaj, stran
149 - Posoda časti vredna /P.Miršek/,
stran 150 - Pota božje previdnosti /P.
Fortunat OFM/, stran 152 - Mamice ni
/pesem p.Evstahija OFM/, stran 154 -
Lemontski odmevi, stran 155 - Šopek v
zadnje slovo, stran 157 - Kramljanje na
zapečku, stran 158.

Urejajo in izdajajo
SLOVENSKI FRANČISKANI
v Združenih državah ameriških
St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494
Editor: Fr. Basil Valentin OFM
Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM
Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,
Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A.
in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem
semenišču pripravljajo na duhovniški poklic.
Naročnikov in dobrotnikov se Lemontska franči-
škanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October-by
the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois,
in the interests of the Commissariat of the Holy
Cross. - Entered as second class matter at the
post office of Lemont, Illinois, under the act of
March 3, 1879. Acceptance of mailing at special
rate of postage provided for in section 1103, act
of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

DRAGI ROJAKI! Maj je prišel k
nam. Tisti čudoviti mesec, katerega
vsako leto tako težko pričakuje sleherni
človeško srce. Mesec pomladnega
cvetja, ko narava razkaže vso lepoto,
ki jo je skrivala v dolgih mesecih zime.
Sonček privabi iz hiš celo bolnike, da
jim njegova toplota da novega življe-
nja in se naužijejo svežega zraka. In
kako topli spomini se nam porajajo v
majul! Na travnike okrog rojstne hišice,
kjer smo nekoč kot otroci doživljali
maj, sončno pomlad in brezskrbno mla-
dost, kjer smo vriskali in prepevali,
delali piščalke iz vrbe in nabirali bele
zvončke, prve znanilce konca zime...

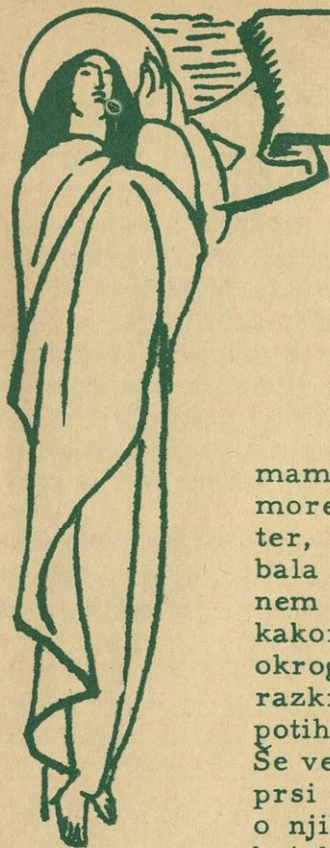
Prav zato, ker je maj tako čudovito
lep, so ga posvetili najlepši cvetki -
Materi božji. Jej, kako je bila vsaka
slovenska cerkvena skozi ves maj okra-
šena! Marijin oltar je kar žarel v cvet-
ni obleki in lučkah, orgle so sleherni
dan donele pri šmarnični pobožnosti in
cerkev je bila vselej nabito polna Ma-
rijinih častilcev.

Ko ste odhajali v tujino, dragi moji,
Vam mati ni mogla dati denarja, ker ga
ni imela. Dala pa Vam je na pot svoj
blagoslov in Vam naročila, kakor zna
le skrbna mati: "Če boš v še tako slabi
družini, ene nikdar ne pozabi: Marije!
In če boš tudi tako nesrečen, da boš
pozabil Boga, ne pozabi vsaj s kako
zdravamarijo častiti Mater božjo, pa
boš še našel nazaj na pravo pot..."

Tonaj bo slehernemu Slovincu v tu-
jini oporoka verne slovenske matere:
zvestoba Mariji, ki je Kraljica Sloven-
cev. Zato naj v mesecu maju ne obuja-
mo samo spominov, ampak se vprašaj-
mo, kako to oporoko izpolnjujemo. Kaj
smo še Marijini otroci, ali pa smo celo
ono kratko zdravamarijo prenehali o-
pravljati? Mati božja razume našo re-
vo in nam bo rada odpustila, da le spet
pridemo k njej. Je pa njena želja, da
vlada v vseh slovenskih domovih širne
Amerike, kakor je nekoč kraljevala po
naših domovih, ko smo bili še majhni.
Končno je to le naša korist. Marija je
bližnjica v nebesa, tja pa menda vsak
izmed nas želi priti. - Urednik.

PD 222/1965

AVE MARIA

Maj 1953 - Leto XLV

Materi

*K*oliko sem jih že srečal v življenju! Mladih mamic v prvih letih družinskih skrbi, ki jih skriti ne more njih materinski pogled. In starih, sključenih mater, ki jim je teža pregaranih dni in prečutih noči zgubala obraz in posrebrila lase. Takih, ki so mi v blaženem smehljaju na licih pripovedovale o svojih malčkih; kakor angelčki krog Marije na podobah so se drenjali okrog nje. In drugih, katerih sad je že dorastel ter se razkropil od doma. Materine misli jim slede na vseh potih, pa naj grede še tako daleč, prav na konec sveta. Še vedno jih gleda kot nebogljenčke, ki jih je privijala na prsi in jim poljubljala kodrasto glavico. Zato je beseda o njih topla kot pomladni vetrc. O vsakem ve povedati kaj lepega. Vsakemu zida gradove v oblake ter mu želi samo srečo in kadar jo res doseže, so otrokovi uspehi tudi materini uspehi.

Mati bi težko rekla o svojih kaj slabega. In če potoži, so njene oči napolnjene s solzami, ki se mi zde kot molitev. Sina je imela, morda hčer, morda več sinov in hčera. O, kako jih je ljubila in učila prav živeti! Pa so zavrgli njeno ljubezen in so pozabili na njene nauke. Nič več se ne zmenijo zanjo, v tla so poteptali njena materinska čustva... Si že kdaj skušal tolažiti zapuščeno in zagrenjeno mater? Kaj ti ni zakrvavelo srce in si z njo občutil vso krivico, ki so jo naredili njeni oropani duši?

Da, koliko sem jih že srečal v življenju. Naj so srečne ali v skrbeh potrte, bogate ali revne, eno imajo vse skupno: matere so. Ko govoriš o njih otrocih, jim oči zadrhte v prečudnem ognju, ki ga ne najdeš pri nobenem drugem bitju. Topla milina sije iz njih kot neslutena sanja, ki je ne moreš prenesti na sliko in ne zlititi v stavek. Vsak poskus ostane le dih, resnici komaj podoben. Mati, o mati, kdo te razume v tem mrzlem svetu, ki tvojega poslanstva ceniti ne zna in ga ne bo znal nikoli! Ko bi ga, bi samo zato prenehali s sovraštvom in vojno, da bi tebi prizanesli solze nad sinovi, ki jih požirajo bojne poljane. Kajti več je vredna materina ljubezen kot vse, za kar se tolčejo brez prestanka. Materina ljubezen bi svetu vrnila mir; konference ga ne bodo, še manj kri in solze...

Nad vso to množico misli o materi pa se v meni dviga podoba, ki mi je izmed vseh v življenju najbolj živa in ljuba ter na sleherni materinski dan še zlasti oživi - podoba moje matere. Počiva že v grobu, toda njen topli pogled ni umrl z njo. Bliže mi je njen smehljaj kot kdaj koli v življenju. Kakor včeraj se mi zdi trenutek, ko sem jo prvič zavestno raz-

žalil in ji privabil v oči solze, ki so me premagale: vrgel sem se ji v naročje, priznal svoj greh in jo prosil odpuščanja. Kako nežno me je objela in vse je bilo pozabljeno. Gledam jo v trenutku, ko sem ji povedal svojo namero, da se bom daroval Bogu. Vem, da je vsa leta mojega življenja molila za to, a to minuto se mi je zdel njen obraz kakor Marijin pod križem: sladak in grenak obenem, žrtvujoč najdražje, kar ji je Bog dal in ji zopet jemlje. Nikdar ne bom pozabil zadnje noči pod domačo streho. Mati je mislila, da že spim. Pristopila je k mojemu ležišču, se sklonila nadme ter me pokrižala na čelo, usta in prsi. Topla solza je kanila na moj obraz in nad seboj sem zaslišal rahli šepet materinih ustnic: "Sinko, Bog s teboj!..." Še imam v spominu dneve vojnih grozot, ko je trepetala za sina-vojaka, jokala in dvigala roke v molitvi zanj. Vem, da je podvojila svoje prošnje od dne, ko sem moral v tujino ne da bi ji mogel še enkrat stisniti roko in ji poljubiti vela lica. In v dnu srca čutim, da je zame molila tudi svojo poslednjo uro, ko je umirala sama daleč od mene ter nihče domačih ni smel stati ob njej...

Mati, mamica moja! Kje na svetu je človek, ki bi ti bil enak? Kakor izpeta pesem se mi zdiš; nikoli več je ne bom slišal, a njeni zvoki so ostali v moji duši kot veličastni spev ljubezni. Ljubezen pa je večna.

P. Bazilij OFM

KDOR KOLI SI, KJER KOLI SI,
KI BEREŠ TO,
ALI LJUBIŠ SVOJO MATER?
LJUBI JO!
DOVOLJ JE LJUBIL
NE BOŠ NIKOLI!
Franc Ks. Meško

EVETOČI MAJ nas spet kliče k Mariji. Ne sicer tako prisrčno, kot nas je klical svoje dni na slovenski zemlji, kjer so odmevale majniške pesmi ne samo po cerkvah, ampak tudi na paši, v goricah, na njivi... Kako lepo je bilo, ko so pred vsako Marijino kapelico stali mlaji in podoba majniške Kraljice je bila po cerkvah, znamenjih in domovih ovita z venci pomladnega zelenja in cvetja.

Vendar nas maj tudi daleč od rodne grude kliče dovolj glasno, da bo ta mesec znova vzcvetela v naših srcih ljubezen do Marije in nam bo maj tudi v tujini domač - Marijin mesec. Rdeča lučka in skromna cvetka ali pa vsaj nekaj zelenja pred Marijino podobo v tvojem domu bo namesto tebe nenehoma ponavljalo: "Ave Maria..." Večer za večerom boš pa tudi sam pokleknil pred njo, ji pogledal v mili obraz in molil: "Pozdravljena, Kraljica, Mati usmiljenja... obrni svoje milostljive oči v nas..."

Najbrže se ne zavedaš, kako lepa in pomenljiva, pa tudi važna in zlasti za naš čas potrebna je ta prošnja. Zato ne bo izgubljen čas, ako ji posvetiš nekaj majniških trenutkov.

Eden največjih darov, ki jih je božja roka naklonila našemu telesu, je brez dvoma svetla luč, katero je Bog prižgal v naših očeh. Kako ne, ko pa se skozi oči - kjer koli že smo - pritihotaplja do nas po prerazličnih potih kraljica barv sama - svetloba, ki obliva vse, kar gledamo. Ves ljubi dan slikajo oči v našo dušo in naš spomin vse mogoče stvari in z najbolj naravnimi barvami. Sleherni trenutek najdejo kaj novega in to takoj sporočijo duši; duša pa potem odkrije marsi-

kaj, kar je bilo pred telesnimi očmi skrito. Zato pravimo, da so oči okenca, skozi katera gleda duša v svet in svet v dušo. Dostikrat nam povedo oči več, kot nam pove jezik. Prav ljubezniv in prijazen, pa tudi zelo osoren in oduren zna biti pogled naših oči. Veselje in žalost, ljubezen in pa sovraštvo, čednost in greh... skratka vse, kar se skriva v izbici našega srca, prinesejo oči na dan.

Čim lepša je duša, tem lepši in jasnejši je pogled očesa. Če je že pogled nedolžnega otroka tako čist in oko tako mirno, da iz njega odsevajo cela nebesa - kako lepe in čiste morajo biti šele oči Marijine. Čistejšje so kot najsvetlejši sončni žarki, saj sije in gleda iz njih duša, milosti polna. Tisti, ki so doživeli to srečo, da se jim je prikazala Marija, so vedeli povedati, da so njene oči nepopisno lepe, mile, dobrotne; in zdelo se jim je, da gledajo nekam v daljavo, preko zemlje tega malega, z grehom oskrunjenega sveta.

Kar nekam toplo nam postane pri srcu, ko molimo: "Marija, obrni svoje milostljive oči v nas..." Še lepše je in še vse več nam pove latinsko besedilo, ki pravi: "...obrni tiste svoje milostljive oči v nas..." Kot bi hotelo reči: Tiste svoje oči, ki jih že poznamo, o katerih smo že tlikokrat slišali, o katerih vemo, kako milo in dobrotno in usmiljeno znajo gledati...

Lepa si,
lepa si,
Roža
Marija!...

8, 12), ki so videle Sina božjega pri tesarskem delu v Nazaretu, ki so ga v skrbeh iskale po Jeruzalemu in ga po treh dneh zagledale v templju, ko je sedel sredi učiteljev.

...tiste oči, ki so prve opazile zadrego novoporočencev v Kani ter se takoj nato proseče obrnile k Njemu, ki je edini mogel pomagati.

...tiste oči, ki so jih zalivale solze, ko so gledale Jezusa nesti težki križ in umirati na križu; ki so ujele Njegov zadnji pogled, s katerim se je poslovil od nje, svoje Matere, in od sveta.

...tiste oči, ki so zdaj po Marijinem vnebovzetju žive in poveličane v nebesih, kjer gledajo večno davno in večno novo Lepoto in Ljubezen, ki gori na veke in nikoli ne ugasne...

Ko tako premišljujemo, kaj so videle in kaj vse sedaj gledajo oči Marijine, ali nas ni skoraj strah jo prositi, naj iz blažene daljave božje bližine obrne svoje oči na ta naš ubogi in žalostni svet, po katerem kar naprej teče kri in tečejo solze v potokih; na ta svet, ki je poln človeške prevzetnosti in sebičnosti in zavisti, krivic in laži v govornjeni in pisani besedi, poln odurne nenravnosti in nečistosti, poln ne le verske brezbržnosti, temveč satanskega sovraštva do vsega božjega, poln očividnih zločinov proti ljudski vesti...

Pošten človek se zdrzne že pri tem, kar njegove motne oči vidijo na svetu slabega. Oko čistih v srcu se dvigne visoko do gledanja Boga in Njegovih popolnosti, prodre pa tudi do najskrivnejših globin človeškega srca, kamor včasih celo duh tega človeka samega ne vidi, kakor pravi sveti Avguštin. Vsi, ki so imeli srečo govoriti s svetim župnikom Janezom Vianneyem, so se dostikrat naravnost zdrznili, če jim je svetnik pogledal v oči. Uverjeni so bili, da bere njih

...tiste oči, ki so gledale lepoto božjega stvarstva, griče in doline in jasno nebo, kraje vinske trte in rožmarina palestinske domovine, pri tem pa ostale uprte v drugi, neizmerno lepši svet, ki ga nobeno umrljivo oko še ni videlo. Njena duša je pri tem poveličevala Gospoda in njen duh se je radoval v Bogu (Lk 1, 47).

...tiste oči, ki so gledale Boga v Njegovih čudovitih delih za razkropljene otroke božje (Jan 11, 52). Iz ozkega kroga njene domovine, njenega ljudstva, njenega časa je šel pogled Marijinih oči v daljave odrešenja, prav do konca zgodovine človeštva, vse prepletene z nitmi božje modrosti in ljubezni ter usmiljenja, ki traja od rodu do rodu njim, ki mu v strahu služijo (Lk 1, 50).

...tiste oči, ki so v temni božični noči prve zagledale Luč sveta (Jan

misli, da vidi v njih več, kot vidijo sami. Pravili so, da je sijala iz njegovih oči sveta blaženost, kot bi že gledale nek drug, lepši svet; da so znale prodirljivo pogledati v srce največjega grešnika, obenem pa mило in nežno, kot more najboljša mati pogledati svojega nedolžnega otroka v naročju.

Če je bilo nekatere strah in sram, da bi jim svetnik gledal naravnost v oči in skozi ta okenca v dušo, kaj ne bo nas še bolj sram prositi Marijo, naj s svojimi brezmadežnimi očmi pogleda v svet človeškega srca, kjer se v malem dogaja skoraj vse, kar se v velikem dogaja zunaj v svetu? Ali kakor je naše srce imenoval sveti Avguštin: brezno naše vesti, mračni tolmun propalosti, "iz katerega prihajajo hudobne misli, prešuštva, nečistovanje, uboji, tatvine, lakomnost, zlobnost, zvijačnost, razuzdanost, zavist, bogokletstvo, oholost, nespamet" (Mr 7, 21-23). Pri mislih na vse to bi skoraj lahko uporabili besede preroka: "Tvoje oči so prelepe, prečiste, da bi mogle gledati kaj slabega, in krivice ne moreš videti" (Hab 1, 13), ter bi si Mariji preje upali reči: "Marija, obrni svoj pogled proč od nas..."

Nikar se ne izgovarjaj, da v tvojem srcu ni nič takega, kar bi žalilo pogled Marijinih oči. Sicer pa sploh ne moliš in ne prosiš: "Obrni svoje milostljive oči v mene..." temveč "v nas": v vse Evine otroke, ki hodijo s teboj po tej solzni dolini. In končno, kaj ni tudi v našem srcu marsikaj slabo, kar je skrito pred našimi očmi? Kaj ni lahko mogoče, da živimo v samoprevari neke namišljene ali po svoje narejene pobožnosti? Poslušaj, kaj je rekel o sebi ponižni sveti Pavel: "Nič sicer nimam na vesti, vendar s tem še nisem opravičen: Gospod je, ki me sodi" (1 Kor 4, 4). In sveti Janez Vianney je dejal neki spovedenki: "Otrok moj, nikar ne prosi Boga za milost popolnega spoznanja svoje revščine in grešnosti! Jaz sem Ga prosil

in naklonil mi jo je. Pa bi bil tisti trenutek skoraj obupal nad seboj, če me ne bi bila božja roka obdržala pokoncu." In Pavel ter Vianney sta bila svetnika. A mi? Kvečjemu povprečni kristjani smo. Radovedni smo v prepoznavanju napak tistih, ki hodijo po naši poti življenja pred nami in za nami in nam ob strani, lenivi pa smo v spoznavanju in poboljšanju svojih. Kako radi zaidemo med tiste, ki jih je imel v mislih Gospod in jih je ožigosal z besedami: "Kaj gledaš iver v očesu svojega brata, bruna pa v svojem očesu ne vidiš?" (Mt 7, 3) In kako prijetneje se nam zdi gledati slike po ilustracijah, dogodke, ki se odigravajo na platnu ali v televiziji, kot pa opazovati, kaj se godi na pozorišču naše duše. Zato dostikrat ne poznamo svoje podobe in ne vemo, kaj vse se skriva v našem srcu. Če pa že vemo, kako neradi si to iskreno priznamo ali drugim odkrijemo. Še težje nam je, če se naš sosed drzne opozoriti nas na to, kaj v našem srcu ni v redu...

Zdaj pa klečimo pred Marijo in jo prosimo: "Obrni svoje milostljive oči v nas..." Njeno materinsko oko pa sme videti vse. Kaj bi ji tudi moglo biti skrito v nas, četudi bi ne bili voljni se ji izpovedati, ko pa so njene oči podobne očem njenega Sina, ki vidijo in vedo vse. In Marija se tudi ne straši obrniti svoje oči v nas: vsa naša grešnost, pa naj bo še tako velika in še tako grda, jih ne more nič umazati. Kakor se ne umaže sončni žarek, četudi sije v blatne mlakuže, temveč jih le osvetli in pokaže vse na njih dnu - podobno tudi oči Marijine v nas vse odkrijejo, pa tudi vse razumejo. Povedo nam resnico brez olepšavanja, obenem pa tako ljubeznivo, usmiljeno in sočutno, da prav nič ne žalijo. Tako je pogled Marijinih oči za nas velika milost. Prav zato pa jih tudi imenujemo "milostljive oči". Vso našo siročino potegnemo na dan in jo nagromadi pred oči

naših src. Milost prične delovati v v duši. Duša je prišla do svoje resnične podobe, v tem pa že zahrepeni biti drugačna, lepša, vsaj od daleč podobna duši Marijini. Ko je Marija to dosegla, obrne svoje oči - kot nekoč na ženitnini v Kani - od naše revščine k Njemu, ki nam edini more pomagati.

Ali bo Marija obrnila svoje milostljive oči tudi v nas? Gorje nam, če jih ne bo! Potem bi si skoraj upal reči, da je vse trpljenje, skozi katero gre sedanji rod, le začetek bolečin (Prim. Mt 24, 8). A upati smemo, da jih bo, če jo bomo za to tudi nenehoma in prav zaupno prosili, saj nas je sama prišla tako rekoč prosit, naj jo vendar prosimo milosti

in nas bo uslišala. Sveti Jeri pa je bilo razodeto, da Marija ne more drugače, kakor da se skloni k vsem, ki jo prosijo: "Obrni svoje milostljive oči v nas..."

Prosimo jo torej ves maj še prav posebej iz dna duše, naj ne obrne od nas svojih oči, dokler ne bo njen pogled izplal iz človeških src ves mrakotni tolmun propalosti, da se bo potem mogel naseliti v njih Kristus (Ef 3, 17) in bodo potem po Njem imeli vsi v mislih samo to, kar je resnično, pošteno, pravično, ljubeznivo, blago - npravno, kar koli je krepostno in kar koli hvale vredno (Flp 4, 8). Tedaj bo veliko potokov solza, krvi, žalosti in gorja usahnilo samo od sebe.

Naj bo pogled Marijinih oči v nas kakor "svetilka, ki sveti na temnem kraju, dokler ne zasiže dan in ne vzide danica v naših srcih" (2 Pet 1, 19).

Kanonik Franc Koretič

Molitev žejnih duš

O daj, da Te ljubim, Ljubezen - Neskončnost!
Bojim se, da bil bi le pena valov
od sonca ožarjena, pesem draguljev,
dokler se ne vrne - v tišino grobov.

O daj, da Te ljubim, Ljubezen - Življenje!
Glej, slutim, da bil bi brez Tebe le dan,
ki vriska in joka - in v noči utone,
z neznanega ničča v pozabo - neznan.

O daj, da Te ljubim, Ljubezen - Lepota!
Saj v eš, da me snubijo lepe stvari
od dneva, ko rože na vrtu spoznavam,
od mraka, ko ogenj mi v srcu gori...

V. Oskrbnik

Velik del človeškega trpljenja povzroča na svetu človeška zloba. Zlasti kruta je, če izhaja iz protiverskega sovraštva. Ta ne pozna nobenih meja in je ne ustavi niti strah pred največjimi krivicami, zaradi katerih trpe nedolžne žrtve leta in leta. Morja krvi in solza je že prelila v teh dva tisoč letih v boju proti katoliški Cerkvi in tudi danes še ni sita. Še danes drhti za krvjo nedolžnih, zlasti se zaganja v duhovnike in redovnike. Saj je že Kristus povedal resnico: "Udari pastirja in razkropile se bodo ovce..."

Bilo je v Avstriji v zadnjem desetletju preteklega stoletja. Dasi v katoliški državi, vsaj na zunaj, se je razbohotila močna pro-paganda proti katoliški Cerkvi, zlasti med Nemci. Geslo "Los von Rom! - Proč od Rima!" je preplavilo vso deželo, iz luteranske Prusije došli ministri pa so gibanje uspešno vodili. Socializem se mu je seveda pridružil pod krinko delavskih koristi.

V mestecu B. je bil nastavljen na tamkajšnji redovni župniji mladi frančiškanski pater Bernard Waleser. Bil je ves goreč in navdušen za dušnopastirsko delo, pa tudi silno zmožen duhovnik. Ko se je tudi po tem mestu razvila besna gonja proti katoliški Cerkvi, je p. Bernard kot eden izmed prvih dvignil zastavo obrambe: združil je katoličane v močni organizaciji in ustanovil je tiskarno z novim listom, katerega prvi urednik je postal.

Njegovo organizatorno delo, zlasti pa njegov lepo urejevan list je kmalu začel kazati vpliv. Nasprotni list je to prvi začutil in je začel izgubljati naročnike. Meščani in okoličani so po delu p. Bernarda začeli spo-

znovati resnico.

Seveda je ta preobrat vzbudil pri nasprotnikih veliko jezo. Začeli so divje napadati gorečega duhovnika; a čim bolj so ga napadali, tem bolj se ga je ljudstvo oklepalo.

"Tega človeka moramo spraviti iz mesta! Na vsak način ga moramo uničiti!..." so sklenili končno nasprotniki in si izmislili naravnost satanski načrt. Pozno zvečer so ga poklicali v neko hišo z izgovorom, da ga pričakuje umirajoča bolnica za sveto spoved. Najsvetejšega Zakramenta naj ne prinese s seboj, ker žena ne more ničesar več zaužiti...

P. Bernard je nič hudega sluteč hitel na imenovano mesto. Silno se je začudil, ko ga je v veži sprejela neka ženska, ki mu je že delj časa delala težave v župniji. Patra je obšla težka slutnja, že se je hotel obrniti proti domu. Toda kaj mu je res nastavljena past? Kaj ne sodi prečrno? Ženska mu odpira vrata v sobo z besedami, da ga njena prijateljica komaj že čaka...

Gorečnost za duše je zmagala. P. Bernard je stopil k odprtim vratom, toda ker v sobi ni videl nikogar, ni hotel vstopiti. V tem pa ga je ženska že zagrabila za roke in zakričala. Duhovnik je v trenutku spoznal, kaj se je z njim zgodilo. Toda bilo je prepozno, kajti takoj so se odprla tudi vrata na drugi strani veže in nekaj oseb je planilo k njemu. Ženska pa je še vedno na vse grlo kričala, trdeč, da jo je p. Bernard nesramno napadel.

"Tako? Lepo je to! Katoliški duhovnik in še urednik verskega lista..."

"Za božjo voljo, ljudje, kaj delate? To

je stražna laž, to je krivical" je mogel v razburjenosti duhovnik komaj spregovoriti.

"Mi smo pričel Bo že sodišče odločilo," je slišal porogljiv odgovor.

Že naslednji dan in potem še več dni je nasprotno časopisje prineslo polno strašnih storij o "pokvarjenih menihih", zlasti patru Bernardu. Njegova zadeva je prišla pred sodišče, kjer so nastopile tudi krive priče. Toda zaradi prešibkih dokazov je bil pater Bernard oproščen, kar pa ni ustavilo časopisne gonje proti njemu. Hoteli so ga na vsak način uničiti in onemogočiti. Ona ženska je na zahtevo voditeljev začela hliniti vrnitev v katoliško Cerkev, od katere je prej izstopila. Hodila je vsak dan v cerkev in redno je nevredno prejemala obhajilo, samo da je celo zadevo znova prinesla na dan. P. Bernard je prišel pred cerkveno sodišče, njegova "žrtev" je krivo pričala proti njemu in - zmagala. Obtožencu so vzeli pravico izvrševanja duhovniške službe. Na podlagi ženskinih izjav ga je obsodilo tudi redovno sodišče ter ga kazensko prestavilo v nek gorski samostan.

Za ubogega p. Bernarda se je pričelo strašno življenje. Bil je določen v pomoč vrtnarju, ko bi vendar tako rad opravljal duhovniško službo. Edina tolažba mu je bila

molitev in vdanost v božjo voljo kljub krivični kazni. Posebno hudo mu je bilo, ko je zvedel, kako je njegovo mater prizadela njegova nesreča. Revica je tako trpela, da se ji je zmešalo in je po nekaj letih umrla v umobolnici.

Pa tudi p. Bernard je vidno hiral. Jetika ga je končno spravila na smrtno posteljo...

Bog je še pred njegovo smrtjo razkril krivico. Zbolela je namreč na smrt tudi ona nesrečna ženska in se z grozo zavedla svoje-ga zločina. Sodniku in redovnemu predstojniku je pred pričami priznala, da je bila podkupljena in je zlobno lagala ter potem še s krivo prisego spravila nedolžnega p. Bernarda v tako nesrečo ter ubila tudi njegovo mater. Trepetaje je prosila p. Bernarda za odpuščanje.

Predstojnik je patru na smrtno posteljo prinesel to novico. Na izmučenem obrazu je zaigral smehljaj. "Povejte ji, da ji je že dolgo vse odpuščeno," je poprosil in kmalu nato umrl. Še njegov mrtvi obraz je ohranil ta smehljaj, s katerim je glasno pridigal, da mu ni žal prestanega trpljenja. Saj si je mučenec duhovniške gorečnosti ravno s trpljenjem pridobil neminljivo nebeško krono.

Kako sladka je smrt žrtve za Boga in bližnjega!

P. dr. Hugo
BREN ofm:

Nikar ne mislite, da vas hočem snubiti za kak nov "Plavi kader", ki vam je morda znan izza vojnih let! "Modra armada", v katero vas vabim, je nekaj čisto drugega. Je marijanska križarska vojska, ki se po naročilu Fatimske roženvenske Kraljice z orožjem molitve in pokore bori za spreobrnjenje Rusije, ki jo je Marija le pod tem pogojem napovedala.

To armado je začel mobilizirati ameriški župnik Rev. Harold F. Colgan v Plainfieldu, N. J. Menda sam ni pričakoval takega odziva, kot ga je njegov oklic dvignil. Kakor so se nekoč srednjeveški križarji z oduševljenim: "Bog hoče!" zgrinjali v armade za osvoboditev svetih krajev iz rok skruniteljev, tako se ti novodobni križarji z navdušenim: "Marija hoče!" na vseh straneh dvigajo, da z duhovnim

orožjem pospešijo njeno veliko obljubo: povratek Rusije k edinosti vere.

Po mogočnem odmevu, ki ga je klic izzval v Ameriki in je odjeknil tudi preko morij, je Father Colgan sklenil, da osebno pohiti v Evropo z oznanilom te križarske vojske. Njen glavni stan naj bi bil v Fatimi, odtod naj bi vodil to svetovno akcijo, pod okriljem in patronatom Fatimske Kraljice! To bo gotovo pomagalo akciji k novemu in še hitrejšemu razmahu. Saj že ob samem imenu "Fatima" začno srca Marijinih otrok hitreje utripati, ker čutijo toplino njenega brezmadežnega materinskega Srca.

Ko sem v nekem ameriškem listu bral o tem, se mi je kar zamalo zdelo, da mora nas Evropejce, zlasti še Slovane, priti Amerikanec mobilizirati za ta vzvišeni namen. Saj vendar bolj nam kot Amerikancem velja: "Stalin pred vratmi!" Večini Slovanov je pa že v hišo vdrl, a ostale zadnje koticke lahko danes ali jutri zasede. Pre-grešno se mi zdi samo trepetaje čakati, kdaj se bo to zgodilo. Tudi ne bi bilo prav celo zadevo kratkomalo prepustiti Mariji, ki edina more to nevarnost preprečiti in jo tudi bo - če bomo molili. Da, mi moramo storiti svoje, pa bo tudi Bog na Marijino priprošnjo storil svoje!

Kaj moremo in moramo storiti, nam je Fatimska Kraljica naročila po tamkajšnjih pastirčkih. V ta namen moramo mnogo moliti in se pokoriti. K temu nas vzpodbuja tudi sveti oče, ki najbolje ve, od kakega pogoja zavisi usoda Rusije in tudi naša. V svojem očetovskem pismu, ki ga je nedavno naslovil na ruske narode, pravi, da se je z veseljem odzval želji mnogih, naj tudi nje posveti Marijinemu brezmadežnemu Srcu, kot je pred nekaj leti svoje katoliške narode. Te pa vzpodbuja, naj obnove svoj molitveni apostolat v ta namen, ki ga je začel že papež Leon XIII.

Ker so mnogi že pozabili, da je Leon XIII. molitve po tihi sveti maši

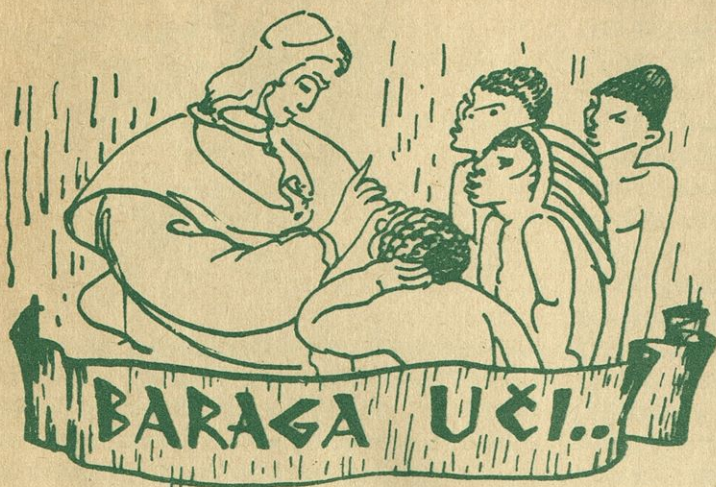

Bog
hoče
po
Mariji!...

namenil za spreobrnjenje Rusije, v imenovanem pismu sedanji sveti oče ta namen obnavlja. Nedvomno je tudi njegova tiha želja, če že ne zapoved, da bi se molitvam po maši dostavljala prošnja: Odrešenik sveta, reši Rusijo! Ta prošnja je bila povzeta iz nekega slovesnega nagovora Pija XI., v katerem vzpodbuja vernike, naj molijo k Odrešeniku sveta za rešitev Rusije. Slovanski katoličani so takoj začeli dostavljati ta vzklik.

Naravnost čudno je, da so že udomačenega kar na lepem začeli opuščati in se danes že redkokje sliši. Morda zaradi vzklika "Kraljica miru, prosi za nas!", ki smo ga dostavljali v vojnem času. In vendar bi moral sedaj ne le ves slovanski, ampak prav ves krščanski svet tako moliti, ker vsemu ruske rdeče vode teko v grlo in mu groze ga zadušiti. Kajpada se od nas Slovanov v prvi vrsti upravičeno pričakuje, da bomo to tiho željo svetega očeta obnovili.

Vsekakor je "Modra armada" po svojem namenu vzeta prav iz srca svetega očeta, ki je že ponovno pokazal, da stavi veliko upanje v Fatimsko Kraljico. Zato bi ne smelo biti nobenega vernega katoličana, zlasti ne Slovana, ki bi se izmikal mobilizaciji v to molitveno armado. Kajti spreobrnjena Rusija bi nam, malim in negodnim, čuvala vero in upamo, da tudi narodnost. Vsak zemlje lačni tujec, ki je v preteklosti nemoteno prestavljal mejnike v našo zemljo, bi se vsaj desetkrat premislil, predno bi si kaj takega drznil.

Priredil p. Odilo

Za mesec maj nas uči svetniški Baraga, kako moramo častiti Marijo. Tole so njegovi nauki:

Naj bodo naše misli o tebi, presveta Devica, še tako visoke, vendar ne morejo nikoli doseči tvoje vzvišenosti. Tvoje dostojanstvo presega vse naše pojme.

Da bi mogli dostojno govoriti o tebi, bi morali najprej razumeti, kaj se pravi biti najvišji za Bogom in v milosti, v popolnostih, v moči in v časti daleč presepati vse stvarstvo.

Iz tebe je bil rojen Jezus. Sveti evangeliji, ki nam govore o tej resnici, ne dostavljajo nič drugega v tvojo čast; saj že ta resnica sama obsega vso slavo, ki se more izreči o tebi. Ko si bila tako visoko povzdignjena, da si postala Mati božja, si stopila v najtesnejšo zvezo z najvišjim Gospodom. S tem, da si postala Mati božja, si Bogu tako blizu, kakor je stvari sploh mogoče. Po tej časti božjega materinstva si postala hči Boga Očeta, mati Boga Sina in nevesta Boga Svetega Duha. Po tej zvezi si Kraljica nebes in zemlje. Ko ti tedaj pravimo: "Jezus je bil rojen iz tebe!" s tem tudi zatrdimo: "Ti si najvišja za Bogom!"

O deviška Mati božja! Najvišji

angel je le tvoj služabnik, tolik je razloček med teboj in njim. Tvoje dostojanstvo se more presoditi po dostojanstvu tvojega Sina, zakaj vsa sinova čast povzdiguje tudi mater in iz sinove časti se pozna materina čast.

Tvoja naloga: biti Jezusova Mati, je bila izvor vseh milosti, ki ti jih je Bog tako obilno podelil; bila je izvor vseh izrednih odlik, s katerimi te je oblagodaril. Kot Jezusova Mati imaš po-

polno oblast nad milostmi, nad katerimi je On Gospodar. S svojo priprošnjo vse premoreš. Ker si dala življenje Odrešeniku, si postala posredovalka našega odrešenja.

Nad visokostjo tvoje časti strmijo serafi, doumeti pa je tudi oni ne morejo. Sama si priznala sorodnici Elizabeti: "Velike reči mi je storil On, ki je mogočen..." Sveta Cerkev išče vedno za novimi izrazi in načini, kako bi te proslavila. Skoraj vselej, kadar Boga za kaj prosi, kliče tudi tebe za posredovanje in priporočilo.

Čudovita Mati mojega Boga! Kadar razmišljam tvoje dostojanstvo, me obhaja sveti strah. Takrat še bolj čutim svojo ničevost. Vendar mi je s presvetim Jezusovim imenom tesno združeno tudi tvoje sladko ime, o Marija. Moja mati si. Večna hvala bodi Bogu, da ti je podelil vse te milosti in odlike!

Slomšek pa nas za mesec majnik popelje na vrt, da svoji nebeški Materi natrga šopek cvetlic:

Dovolite, da vas zdajle peljem na vrt, v katerem nikdar ni zime in kjer vedno cvetejo najlepše rože, katerih nobena nikoli ne zvone in ne ob-

ledi. Ta žlahtni vrt je brezmadežno Srce Marije Device in rože v njem so Marijine svete čednosti.

Prva roža Marijinega Srca je bila lilija čiste nedolžnosti. Ker je bila Marija čista Devica, je bila tudi vredna, da je bil k njej poslan nebeški poslanec. Ker moža ni poznala, jo je angel pozdravil, kot ni bila še nikoli nobena ženska pozdravljena. Ob tej beli liliji bi morali tudi mi svojo lilijo stanovske čistosti posaditi in bi morali zraven premišljevati, da so naša telesa templji Svetega Duha in naše duše neveste Kristusove. Po naših ušesih bi morala vedno zveneti beseda Jezusova: "Blagor njim, ki so čistega srca, ker bodo Boga gledali!"

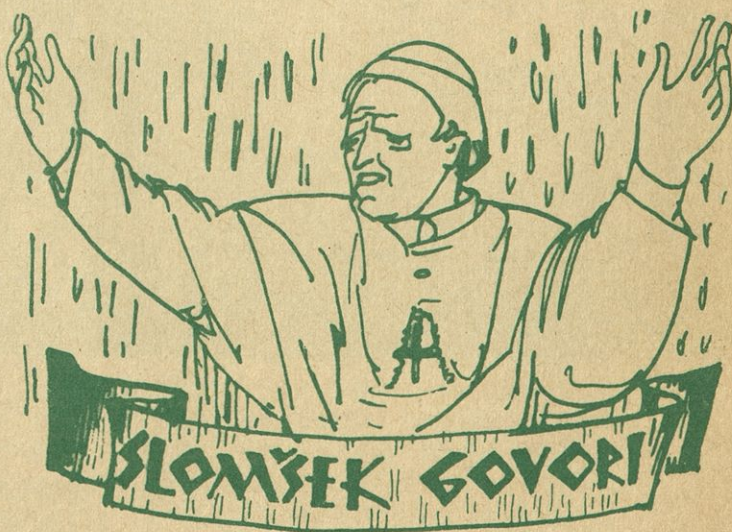
Druga roža Marijinega Srca je šmarnica bogaboječnosti. Božjo besedo je Marija premišljevala v svojem srcu ter jo ohranila in to jo je k Bogu približalo. Svojo dušo je v molitvi k Bogu povzdigovala, saj jo je angel našel klečati v molitvi in to je Marijo z Bogom združevalo. Mrzla je zemlja pozimi, nima zelenja in cvetja; mrzlo je tudi naše srce, ki je v njem od slane požgana roža pobožnosti. Kajti pobožnost je vsem koristna, ker ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja.

Tretja roža Marijinega Srca je vijolica ponižnosti. Najslavnejša žena na svetu je bila Marija, pa vendar je svet niti poznal ni. Posvetnjaki še vedeli niso, da tako imenitna Devica živi na svetu. Bog pa je od vekomaj nanjo mislil ter jo je za Kraljico nebes in zemlje določil. Angel jo v božjem imenu obišče, ona pa pravi: "Glej, dekla sem Gospodova!" A kako vse drugače pa mi ravnamo: svojo lepoto na oglede nosimo; če pa je

nimamo, si jo kupimo. Toda pregovor pravi: Prevezetnost se spotika, sramota se za njo pomika! Kajti prevzetnim se Bog ustavlja, ponižnim pa daje svojo milost.

Četrta roža Marijinega srca je vrtnica pokorščine. Pokorna je bila Marija v Nazaretu, pokorna v Betlehemu, pokorna na poti, pokorna doma. Nič ni vprašala, zakaj mora v takem stanju potovati v Betlehem ali v Egipt. Kar nam je Eva po svoji nepokorščini nesrečno zgubila, to nam je Marija s svojo pokorščino zopet nazaj pridobila. - Kako pa je danas na svetu? Vsak bi rad zapovedoval, nihče pa ubogal. Človek še proti samemu Bogu dviga pest ter mu naravnost pove: "Ne bom Ti služil!" Ali ni to pregrozno? In vendar pravi Gospod: "Glejte, pred vaše oči postavim blagoslov in prekletstvo. Blagoslov, ako boste pokorni zapovedim svojega Boga; prekletstvo, ako ne boste pokorni. Boljša je pokorščina, kot so žrtve." Sveti Bonaventura pa pravi: "Pokorščina je ladja, v kateri se v nebesa peljemo; pokorščina je ključ, ki nam nebesa odpre." Marija, sprejmi od nas četrto rožo: našo pokorščino!

Peta roža Marijinega Srca pa je

sončna roža vdanosti v božjo voljo. Svoje pomisleke je povedala Marija božjemu poslancu, a dostavila je takoj: "Naj se mi zgodi po božji volji!" Vdana v voljo božjo je stala pod križem. Marijina volja je bila v vseh stvareh z božjo voljo enaka. To je bila korenina Marijine sreče in njenega zadovoljstva. - Zakaj pa smo mi večkrat tako nesrečni? Ne zaradi uboštva, ne zaradi bolezní, tudi ne zaradi smrti. Naša največja nesreča je to, ker nočemo tega, kar Bog hoče. Bog nam ponuja zdravilo trpljenja, mi pa se zdravila branimo. Naš predobri Oče bi nam rad

kaj malega vzel, da nam zato vrne in da kaj boljšega in dragocenejšega, mi pa te zamenjave nočemo in delamo samemu sebi krivico. O, nehajmo se vendar ustavljati previdnosti božji! Kot Marija, se tudi mi popolnoma vdajmo v božjo voljo!

Tukaj je pet lepih rož iz Marijinega vrta, iz Marijinega Srca. Iz teh peterih rož šopek naredimo in ga za šmarnice njej podarimo. Predvsem pa ne pozabimo zasaditi tudi grede svojega srca s temi žlahtnimi cvetlicami čistosti, pobožnosti, ponižnosti, pokorščine in vdanosti v božjo voljo.

Vetrček veje cvetoče priklanja,
v soncu pomladnem ves griček žari,
cerkvica bela na tratici sanja,
z lin pa glas zvončka Marijo časti...

Kje si, mladosti moje raj!

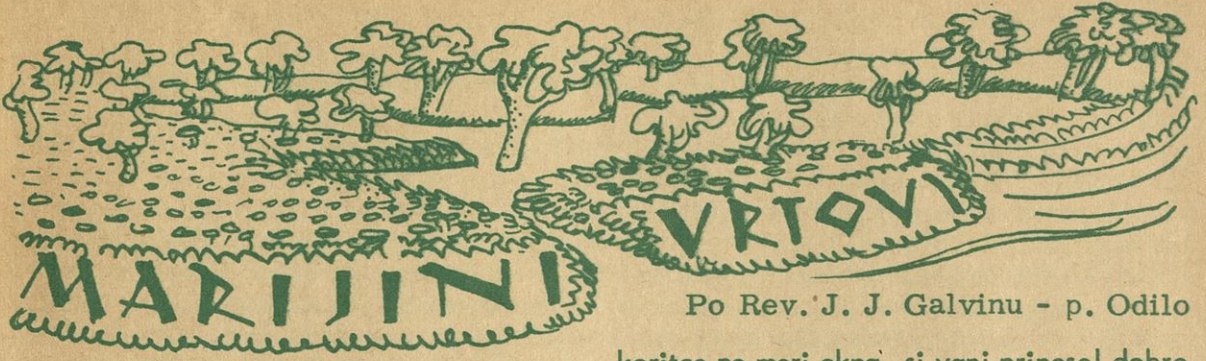
Kaznilniški duhovnik pripoveduje sledečo zgodbo: Imel sem med kaznjenci moža, ki je bil obsojen zaradi umora na deset let ječe. V mladosti je bil dober in pobožen fant. Zrastel je v dobri krščanski družini in je bil več let celo navdušen ministrant. Toda čim je zapustil šolo in se je odtrgal od doma, je začel zanemarjati molitev, opuščati zakramente in nedeljsko službo božjo. Zabredel je v slabo družbo in polagoma je popolnoma propadel. Zločin ga je spravil v ječo, kjer so ga mučili hudi duševni boji. Dolgo časa je uporno vztrajal v svoji zlobi in je odbijal vsako spravo z Bogom. Končno pa je le zmagala v njegovem srcu dobrota in milost božja. V iskreni dolgi spovedi je obračunal z grehom in se zopet dvignil k Bogu. Nekega dne sem ga dobil v celici, ko si je ravno tole pesmico zapisal v dnevnik:

Ko mogel zopet bi otrok postati,
ki roke sklepal je v molitvi vneti
in klečal pred oltarjem v zbranosti je sveti!
Vsa sreča in veselje, vse je pobegnilo,
odkar sem podlo svojega Boga zapustil.
O, kje ste, radostni vi dnevi moji, zdaj;
o, kje si ti, mladosti moje zlati raj!?

Ali se ta zgodba ne ponavlja toliko in tolikokrat v premnogem človeškem srcu? Morda gre tudi s teboj, prijatelj, kar nekam navzdol. Mogoče te je omrežil mamon in materializem ter zadušil v duši veselje do molitve in svetih zakramentov? O pravem času se zdrami in se zopet okleni Boga! Pohiti, če še nisi izvršil svoje velikonočne dolžnosti! Naj bo predvsem v tem pogledu ta mesec "ljubi maj, krasni maj, konec moje dušne zime je sedaj!..."

Mnogo slavnih oseb je izšlo iz številnih družin. Tako je imel kardinal Gibbons pet bratov in sestra. Kardinal Newman je bil eden izmed šestih otrok v družini, kardinal Mercier eden izmed sedmih, kardinal Vaughan izmed trinajstih. V družini pisatelja Karla Dickensa je bilo osem otrok, pri Washingtonu Irvingu enajst. Walter Scott je imel enajst bratov in sestra, ravno toliko komponista Beethoven in Haydn. Sveti Alojzij je bil najstarejši med osmimi otroki, sveta Katarina Sienska pa nima primere v vsej zgodovini: bila je najmlajša v družini s petindvajsetimi otroki.

Po Rev. J. J. Galvinu - p. Odilo

Veni izmed newyorških kaznilnic je neki zamorski kaznjenec zasadil v kotu dvorišča par mačeh in marjetic. Dan za dnem je uporabil svoje proste ure, da je na kolenih plel svoje gredico in gojil cvetke. Kaznilniški čuvaj mu je to rad dovolil. Sojetniki so radovedno gledali preko zamorčevih ramen in delali svoje opazke. Vendar se je vsak zanimal za gredico in prav vsi so opazovali, kako so cvetke postajale večje in večje. Ono jutro, ko je prva marjetica odprla svoj cvet, se je vsem prikazal nasmeh na obrazu. Najbolj zadovoljno pa se je smehljaj vrtnar sam. Zanj je bil ta vrtiček tiha molitev v nebeški Materi Mariji. Bral je namreč v drobni knjižici o "Marijinih vrtovih", o vrtovih, kjer imajo vse cvetlice imena po Mariji. To ga je tudi nagnilo, da je začel svoj Marijin vrtiček. In najlepši del zgodbe je tale: zamorčeva molitev je bila uslišana. Predno je v jeseni padla prva slana in pomorila njegove drobne cvetke, je bil predčasno izpuščen.

Tudi drugi ljudje so slišali o teh Marijinih vrtovih. Neki župnik je naročil deset kuvertic semen Marijinih cvetk in to seme posejal okrog Marijinega kipa ob svoji cerkvi. Po gredici je dal napraviti tablice z imeni. Vsak obiskovalec cerkve jih je z zanimanjem bral. Ljudje so prihajali, gledali ta vrtiček in nehote začeli misliti na nebeško Mater, ko so brali te čudovite naslove.

Neki upokojenec je stanoval v visokem newyorškem nebotičniku. Pa to zanj ni bila nikaka ovira, da bi si ne naredil svojega Marijinega vrta tam, kjer bi ga najlaže lahko vedno gledal. Naredil si je leseno

koritce po meri okna, si vanj prinesel dobre zemlje in posejal seme. Potrpežljivo in z veselim pričakovanjem je zalival svoje gredo. In sonce je nanjo bogato sipalo svoje ustvarjajoče žarke. Kako se je starček pomladil ob gredici, zlasti čez čas, ko je bila polna nežnega cvetja...

Rev. Stephen, redemptorist in apostol gluhonemih, je pisal družbi "Marijini vrtovi", naj mu pomagajo začeti s te vrste vrtnarstvom za gluhoneme fante in dekleta njegovega zavoda. Takoj je dobil potrebna navodila in deset zavitkov semen. In gluhonemi so imeli odslej v svojem jeziku kazanja s prsti nov znak - znak o Mariji.

Odkar so leta 1951. začeli z Marijinimi vrtovi - misel sta sprožila dva moža iz Philadelphije - so prihajala vprašanja glede njih od vseh strani Amerike in celo iz Afrike in Filipinov. Mnogi samostani so v tem gibanju videli takoj premnoge možnosti za poglobitev pobožnosti. "Nasade smo napravili," piše neka samostanska prednica, "na vogalih glavnega samostanskega poslopja ter na našem pokopališču. Te naše cvetke vzbujajo posebno pozornost. Pred gredicami vsakdo postoji in pomoli, ker je sredi njih Marijina podoba."

Trije zavodi Dobrega Pastirja so si tudi oskrbeli Marijine vrtove in našli v tem nov vzrok, zakaj imenujemo Marijo "Začetek našega veselja". Dekleta so po cele ure na svežem zraku in soncu, ob Marijinem kipu in v Marijinem vrtičku pa vdihavajo novo, prijetno ozračje krepostnega življenja. Le po Mariji bodo te izgubljene duše zopet postale koristne človeški družbi.

Nešteto pisem prihaja na začetnika Marijinih vrtov. Eno je lepše od drugega.

Kako so ljudje iznajdljivi, ko urejajo te svoje vrtničke! "Rada bi uredila posebno prijazen kotiček v svojem vrtu tam, kjer je prej rasel plevel in poganjalo trnje," je pisala neka žena iz Long Islanda, N.Y. In neka druga: "Moja hčerka je začela ljubiti vrtniček in cvetke na njem. Sklenila je, da bo stopila v samostan in pravi, da je v Marijinem vrtničku dobila poklic. Ure in ure presedi v njem ter prebira vzpodbudne knjige. Sama je napravila droban okvir za sliko Marije vedne pomoči ter sliko pritrčila na smrekovo deblo. Tudi jaz sem tolikokrat v tem našem Marijinem paradižu..."

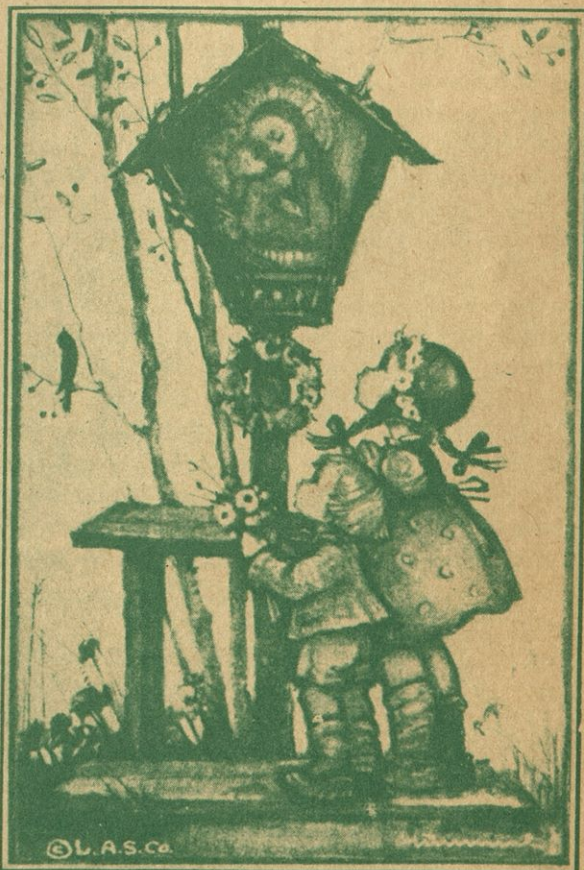
✕

Morda bo kdo bralcev mislil, da je ideja Marijinih vrtov nespametna novotarija. Toda naj bo povedano, da sta jo njena začetnika pripravljena zagovarjati ure in ure, če bi bilo treba. Imenujeta se Mr. Ed A. McTague in Mr. John S. Stokes, živita pa na naslovu: 901 South 47th St. Philadelphia 43, Pa. V mnogoštevilnih pismih razširjata svojo idejo, imela sta o njej že več zanimivih predavanj in objavila sta že mnogo člankov v vseh mogočih časopisih.

Misel o Marijinih vrtovih gotovo ni nova. Tako stara je, kot je star rožni venec. V resnici je izvirna misel rožnega venca - vrt cvetlic za Marijo. Od tod prihaja pomen vrta, v katerem ima vsaka cvetlica ime po naši ljubi Gospe: Marijini laski, Marijini čeveljčki, Marijine solzice, Marijin plašček... Ideja je torej stara, le način in izraz je nov. Namen pa je isti: Marija naj zopet zavladava modernemu svetlu! John Stokes je popolnoma nepričakovano prišel na to misel. Obiskal je edinstveni vrt v Woods-Hole, Mass., ki je prirejen po starem angleškem načinu, ko je bila Anglija še katoliška. Presenečen je bil, ko je toliko cvetk imelo ime po Mariji. Mrs. Lillie je v Woods-Hole začela naročati cvetlice iz stare Anglije in jih nasadila na svoji farmi ob morskem obrežju Nove Anglije (New England). Vsem cvetkam je vrnila prvotna stara imena po Mariji. Tako je nastal prvi Marijin vrt v Ameriki.

Zakaj bi ne imeli samo en tak vrt?

Zakaj bi ne omogočili slehernemu, da bi imel košček zemlje, kjer bi zasadil Marijine cvetlice? ... Tako je mislil Edward McTague. Skupno z Johnom Stokesom sta začela brskati po knjižnicah za starimi angleškimi vrtnarskimi knjigami, kjer sta tudi našla stara Marijina imena za najbolj navadne vrtnne cvetlice. Zanimati sta se začela za semena, iskala sta nasvetov, kako bi cvetke gojila. V vzajemnem sodelovanju stahotela tudi javnosti razviti svoje načrte. Izdala sta drobno knjižico, na lastne stroške sta natisnila in razposlala staro vrtnarsko molitev. Zbrala sta deset zavitekov semen in tako je v marcu 1951. javnost izvedela za celotno idejo. Že od marca do oktobra sta dobila poročila o 134 Marijinih vrtovih po Združenih državah ameriških. Skromen začetek, toda leto 1951. ni zadnje v zgodovini sveta. Precej vode bo preteklo, da se bodo vsi zganili, to začetnika dobro vesta. A njun sklep je tale: Ne smemo odnehati, dokler ni vsa Amerika prekrita s

pisano preprogo Marijinih cvetic!

John in Ed sta prava filozofa pri delu za razširjenje Marijinih vrtov. Gresta naravnost do prvega vzroka stvari. Vprašujeta se: "Čemu naj gojimo vrtove?" Iz vsakdanjih oglasov po časopisih bi vsakdo mislil, da so vrtovi samo zato, da razveseljujejo naše oko ter zadostijo našemu vonju s prijetnimi duhovi. Strokovni vrtnarji gredo globlje: govore o lepoti barv, o negi in ustroju cvetic, pišejo o nasadih, rešujejo težave oskrbovanja vrtov... Za vsakega vernega človeka pa vrt nima veljave le iz naštetih vzrokov. Zanj je glavna misel ali bi vsaj morala biti: Vrt povzdiguje naše misli k Stvarniku, ki je ustvaril prvi vrt in določil zanj prvega vrtnarja - Adama. Misel vernega človeka naj bi bila: Vrtovi naj molijo!

Vrt naj dvigne naše razpoloženje k molitvi in sad tega bo za nas nebeški raj. "Mi hrepenimo po vsemogočnem Bogu, ki je Vodnik k onemu prekrasnemu vrtu, v katerem bomo enkrat uživali vse vonjave Njegovih dišečih cvetic. V to naj nam pomaga, da bomo prišli do Njega, ki je Lepota sama..." Resnično so cvetne gredice za vsakega vrtnarja najlepša molitvena knjiga.

Začetnika Marijinih vrtov sta prišla do zanimivih zaključkov svojih raziskavanj: V stari, katoliški Angliji (lahko bi ji rekli: Marijina Anglija) je nad pet sto cvetic nosilo Marijino ime. Vsa ta čudovita imena zgovorno pričajo o ljubezni do nebeške Gospe. Marijin prstan, Marijin pogled, Marijini uhani, Marijine oči, Marijino zlato... in najlepše so imenovali Marijino doto. Ko pa je Marija izgubila Anglijo kot svojo doto, so tudi njene številne cvetke izgubile svoja imena...

Ne smemo pa misliti, da sta Ed in John

pri vsem tem nasprotnika znanstvenih imen cvetk. Zlasti latinska imena so važna, saj ves svet ne govori angleško. Gre le za vrnitev prvotnih imen, ta pa znanstvenim prav nič ne nasprotujejo.

Vrtovi naj molijo! Vrtovi naj spomnijo otroke na Mater! Vrtovi naj bodo sveti kraji, ki naj ohranjajo svežo misel na Marijine lilije! Vrtovi naj odmevajo od glasov imen, ki naj zvane kot litanije Matere božje! In vrtovi, če so res Marijini, nas bodo naravno vodili k Jezusu.

To je za načrtom, ki je star komaj dve leti. To je hrbtenica, ki vso stvar drži pokonci. Če to poslušáš in prebiraš, dobiš sam nehote globoke misli o vrtnarstvu. Da je vrt v redu, je treba tudi dela in skrbi. To delo pripelje človeka bliže k zemlji in tam lahko spozna vsako jesen minljivost sveta in Adamovih otrok, kakor sleherno spomlad vidi napoved in uresničenje novega življenja in častitljivega vstajenja. Tako Marijini vrtovi niso samo za poklicne vrtnarje, ampak resnično za vsakogar: za šolske otroke kakor upokojuje, za voznike taksijev kakor za zaposlene gospodinjne, celo filmske zvezde jih že imajo...

Vsak, ki je na svojem dvorišču začel z vrtnarstvom, lahko pove, kako nam cvetke pridobivajo prijatelje. Sosedje, ki smo jih prej komaj poznali, se naslanjajo na vrtno ograjo ter začno razgovor, sprašujejo in dajejo nasvete. Vsa strupena zelišča hinavščine, pristranosti in predsodkov izginejo tam pri vrtni ograji. Če bi vsak človek na svetu napravil z dobrim namenom Marijin vrtniček ter bi ga skrbno gojil, bi U.N. (Združeni narodi) lahko zaprli svoje urade ter bi palačo porabili v boljše namene kot za brezuspešne konference. Marijini vrtovi skrivajo rešitev svetovnega miru.

MISIJSKI MESEČNI NAMEN

Za porast Cerkve v Severni Indiji

Pošten fant je prišel k duhovniku, da se posvetuje o nameravani ženitvi.

"Povej, sin, kaj ti leži na srcu!" pravi ljubeznivo duhovnik. "Ženil se boš torej. Ali si prepričan, da si si izbral pravo življenjsko družico in dobro mater svojih bodočih otrok?"

"Upam, da," odvrne fant.

"No, pa mi povej, kakšne dokaze imaš, da si izbral dobro," se smehlja duhovnik, vzame svinčnik ter list in čaka.

"Bogata ni..." pove fant v zadregi, župnik pa je zapisal na list ničlo.

"...a klavir zna dobro igrati," nadaljuje ženin in prvi ničli je na papirju sledila druga.

"Pa slikati zna prav dobro." - Duhovnik je napisal tretjo ničlo.

"Akademsko izobrazbo ima: končala je univerzo." - Ob tretji ničli se je na papirju na mizi pojavila četrta.

"Vsi njeni sorodniki so tako dobri in prijazni ljudje," pove fant, duhovnik pa zopet napiše ničlo.

"In tudi lepo dekle je, Father!" - Šesta ničla!

"A kar mi je na njej najbolj všeč, je to, da je praktična katoličanka. Pogosto hodi k zakramentom in zelo rada moli..."

Tedaj je duhovnik pred šestimi ničlami napisal številko eno, da je list dobil tako število 1.000.000, potem pa dejal fantu: "Poglej, ravno milijon je vredna! Le poroči jo!" - - -

O.

*Skozi viharje
gre moja pot...*

Dne 13. maja 1952 - Gotovo bomo tudi danes kaj doživeli, saj je Marijin dan. Marija nas sama uvaja v odrešilno delo sveta. Biti moramo sodelavci njenega Sina...

Res dan ni prešel brez trpljenja, dasi ga je bil deležen le eden.

Bilo je okrog desete ure dopoldne. "Stoj, stoj! Kdo si? Kam greš?..." je ostro odjeknilo po glavni mestni ulici. Od vseh strani so pritekli komunistični vojaki, kakor bi se domenili. Strojnice so pozdravljale moža-tujca sredi kitajskega

V tej številki naš izgnani kitajski misijonar p. Rudolf Pifko OFM nadaljuje opis iz svojega življenja pod komunisti, kakor ga je beležil v svojem dnevniku. Vse je ena sama dolga in živo opisana zgodba trpljenja, kakor jo je doživljal naš misijonar ter sto in sto njegovih sobratov - apostolov križa.

Neka filmska liga v Nemčiji (britanska cona) je napovedala boj vsem kinopodjetjem, ki predvajajo protiverske in nemoralne filme. Tudi okrajno sodišče se je pridružilo tej akciji s posebno odločbo z utemeljitvijo: "Dovolj imamo mladostnih zločincev in pokvarjencev, ki se pred sodnikom zagovarjajo, da jih je pokvaril film!"

Nič bi ne bilo napak, ko bi tudi v Ameriki že enkrat obračunali s slabimi filmi!

O veliki noči se je na Koreji I. divizija ameriške marine slovesno posvetila Fatimski Mariji. Škof Pavel Ro, seoulski apostolski vikar, jim je slovesno blagoslovil in okronal Marijin kip, ki bo odslej spremljal divizijo. Vojaki so se skupno vpisali v "Modro armado" in tako obljubili Mariji moliti za spreobrnjenje Rusije in mir. - Ob tej priliki je škof podelil

mesta. Zjutraj je dobil povabilo, bolje rečeno: zapoved, naj se zgleda na uradu policijskega poveljstva. Že dolgo so ga hoteli tja, pa ni mogel priti, ker mu je obolela noga. Še opreti se ni mogel nanjo. Prelagal je svoj prihod, a dolgo ni mogel, ker bi ga osumili, da nalašč zavlačuje. Danes je moral na pot. Na bergle oprt je sedel v kitajsko rikšo, ki je v naših časih drago vozilo in še težko jo je najeti. S povabilom v roki se je odpeljal v mesto. Le kdo misijonarjev bi si upal brez izrecnega dovoljenja na pot, saj imamo vsi strog ukaz, da ne smemo zapustiti misijonke postaje! Za majhnim ovinkom, kakih pet sto čevljev od misijona, pa se je začelo... Kakor bi se sam pekel sprostil nad oznanjevalcem križa.

"Ropar, ubijalec, izkoriščevalec ljudstva... Kam greš? Kje imaš dovoljenje?... " so kričali nanj. Ustavili so rikšo, ki jo je od vseh strani obdala množica rdečih vojakovi in nahujskanega ljudstva.

Misijonar je pokazal pismeno dovoljenje. "Na policijo sem klican."

"Kaj, na policijo? Kaj lažeš, tuji hudič!..." Še pogledati niso hoteli izdanega dovoljenja.

Misijonar se je hotel vrniti proti misijonu, pa mu niso pustili.

"Pokaži, kaj nosiš s seboj! Kje imaš orožje? Obrni žepe!... Sleci se!..." je bruhalo iz vojakov. Dobro so ga poznali, da še nikdar ni imel orožja. Saj so bili dan za dnem na postaji, katero so že stokrat obrnili, pa vendar niso našli ničesar. Naše edino orožje je bil križ. Kdo bi si ga sploh upal hraniti v tem zemeljskem "raju", kjer te že samo sum lahko brez sodišča postavi pred puške?!

"Sleci se!..." so ponovili rdeči.

Misijonar je slekel duhovniško haljo. Premalo! Potegnili so ga iz rikše in ker se je obotavljal in je bil sam prepočasen, so mu med satanskim smehom sami strgali obleko z njega. Vso, do zadnjega kosa.

Si morete misliti žalostni prizor? Nag misijonar, oprt na bergle, stoji sredi ceste med podivjano množico. Sram mu je pognal vso kri v glavo, po vsem telesu drgeče od mraza, saj je bil mrzli deževni dan. In koliko norčevanja je moral prestati, je težko povedati, še težje napisati. Vsakdo je lahko znesel nad njim svoje sovraštvo do misijonarjev ter je ustregel svoji pokvarjenosti po mili volji.

"Pa še pravijo, da človek ni iz opice! Kaj

se ti zdi, kosmatinec?..." Te besede so bile še najbolj nedolžne. Toplji so ga, mu pulili brado, ga ščipali, mu pljuvali v obraz... "Ecce, Homo" našega modernega časa...

Večina navadnega ljudstva je gledala od daleč s prikritim sočutjem na obrazih. Ti pogledi so bili misijonarju poleg vdanosti v voljo božjo edina tolažba. A pomagati mu ne more nihče od njih. Možje ljudske vlade in čuvarji miru so si z misijonarjem privoščili malo zabave. Gorje tistemu, ki bi se jim drznil nasprotovati! Lahko bi na mestu ponovili z njim isto igro. Taka je "volja naroda".

Šele po nekaj urah je smel pater zapustiti prvo postajo svojega križevega pota. Nazaj ni mogel, ker mu niso pustili. Komaj je ostalo toliko cunj od njegove obleke, da se je za silo pokrtil, nato je v rikši nadaljeval pot proti policijskemu uradu. Medtem pa so ljudstvo prisilili h kričanju proti "zločincu". Vsi so poznali misijonarja kot svojega dobrotnika, a kaj hočeš: kričati in vpiti moraš, sicer je po tebi... Med množico so izdajalci, ki bodo poročali oblasti, kdo izmed navzočih ni sodeloval.

Tako pater prav do policije ni imel niti sekunde miru. Sprevod se je pomikal počasi, korak za korakom. Podoben je bil onemu po jeruzalemskih ulicah pred dva tisoč leti.

"Ubijalec, zločinec!... Pobijte ga, tujega psa, ki pije našo kri! Koliko si jih poklal? Zini vendar!... Se nič ne kesaš, bradati hudič, se še nisi spreobrnil? Boš še delal za kapitaliste? Pobijte ga, cel dan mučenja bi bilo zanj pre malo. Srce in čeva potegnimo iz njega!..."

Kdo izmed vas bi se hotel voljno postaviti na misijonarjevo mesto? Takile sladkorčki so gotovo poseben dar nebes, dar božjim izvoljen-

zakrament svete birme 21 izmed njih, ki so nedavno prestopili v katoliško Cerkev.

Take novice morajo razveseliti vsakega, ki res želi svetu mir.

Sveti oče je po kongregaciji obredov izdal dekret, po katerem bomo pri molitvah "V spravo za bogokletje" po blagoslovu dodajali nov stavek. Glasi se: "Češčeno bodi njeno častljivo vnebovzetje!" in spada za: "Češčeno bodi ime Marije, Device in Matere!"

Medtem, ko iz mnogih dežel izganjajo misijonarje, v Afriki misijonsko delo lepo uspeva in obeta vedno več sadov. Leta 1900. je bilo v Afriki malo nad en milijon katoličanov, danes jih je skoraj petnajst milijonov.

Ko bi bilo več misijonarjev in bi ne bilo toliko perečih socialnih in političnih problemov, bi afriška Cerkev rasla mnogo hitreje. Zato pa le mnogo molimo za naše črne brate!

VAmeriki je Cerkev ločena od države. Vendar je toliko zakonov, ki omogočajo nemoteno izpolnjevanje verskih dolžnosti. Najvišje sodišče v državi Ohio je ponovno potrdilo zakon, ki prepoveduje prodajo alkoholnih pijač v bližini cerkve.

Ulica
naše
zgodbe

MESEČNI
MOLITVENI
NAMEN

Za moralnost
filmov

Razdalja mora biti vsaj 500 čevljev. V državi New York pa zakon zahteva 100 čevljev razdalje, če pa dotična ulica glasuje proti, se gostilna sploh ne more odpreti.

Eden naših bralcev nam je poslal pismo, ki ga je dobil iz starega kraja. V njegovi rojstni vasi je krajevni odbor komunistov nalašč opijanal moža in ga plačal, da je šel med velikonočno službo božjo razgrajat v cerkev. Nihče ga ni smel vreči ven, saj "je cerkev javna stavba in ima v njej vsak pravico". Tako pa voditelji današnje Slovenije pojmujejo ločitev Cerkve od države...

Ruski komunisti so se nedavno sami obsodili. V rdeči coni Berlina, kjer je "svoboda tiska", so morali katoličani oddati v cenzuro novo izdajo molitvenika. Sovjetski cenzor je črtal med prošnjami v molitvah tile dve:

"Da bi nam, o Go-

cem. Blagor tistemu, ki ga Gospod obišče s takimi znaki svoje ljubezni: postati podoben Njemu.

A to je bila šele pot od prve na drugo postajo. Drugi je sledila tretja, tretji četrta. Vse po istem kopitu, vse dobro organizirane ter z novimi mučitelji, ki so uživali nad misijonarjevim trpljenjem. Vse mesto je odmevalo od vpitja in groženj.

Misijonar je vse vdano in molče prenašal. Ni obupaval in tožil v tej uri darovanja. Le odpuščal je in blagoslavljal. "Oče, kakor Ti hočeš, naj se zgodi! Ti veš za njih zlobne in krivične obtožbe, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo..." Bili so trenutki resničnega združenja z božjim Odrešenikom.

Končno je po dolgih urah sprevidel le prispel do policijskega poslopja. Misijonarja so sprejeli in ko se je pritožil nad takim "varstvom ljudske oblasti", katerega so nam ob vsaki priliki obljubljali in poudarjali, jih je še več slišal.

"Zakaj ne ubogaš zakonov? Ob deseti uri si bil klican, pa prideš šele popoldne. Kdor krši zakone, bo po zakonih kaznovan, razumeš?"

Molk je najboljši odgovor za tako krivico.

Nato so prišli k stvari, zaradi katere je bil klican: "Zakaj zagovarjaš in širiš Marijino legijo, ko veš, da je od vlade prepovedana družba? In kako si drzneš dekletom odsvetovati vstop k mladinskim revolucionarnim organizacijam?... Zakaj vendar misijonarji ne odidete iz Kitajske? Kako dolgo mislite še ostati?... Zavedaj se, da je vpeljevanje kitajske narodne cerkve zakon! Cerkev je treba očistiti tuje navlake..."

Čim je pater začel zagovor, ga je šef prekinil z novimi obtožbami in očitki. Kar bruhalo je iz njega. Udarjal je po mizi, da se je vse treslo. Najbolj ga je jezilo to, da misijonarja ni mogel spraviti v strah. Pater je z zmagoslavjem v očeh zrl v bodočnost in ta ogenj je naše preganjalce najbolj pekel. Vedeli smo, da velikonočno jutro vstajenja lahko dočakaš le po preživetem velikem petku. Kitajski misijoni danes doživljajo svoj veliki petek, da bodo nekoč zmagoslavno vstali k novemu življenju. - - -

Misijonar se je vračal iz policije, kakor je prišel do nje. Nove postaje križevega pota so ga sprejemale ena za drugo. Bil je pač "zločinec", ker je delal brez iskanja dobička in je tolikim stotinam izpostavljenih deklet rešil življenje; ker ni zbežal kot najemnik, da bi rdeča vlada v slepilo ljudstvu lažje organizirala narodno cerkev. Da,

bil je "zločinec", ker je nastopal v obrambo čiste resnice ter je razkrival laži rdečega evangelija.

"Naj ne bo zastoj ta kelih, ki sem ga moral izpiti! Privedi preganjalce po mojem trpljenju v naročje matere Cerkve!..." je bila misijonarjeva molitev, kose je srečno vrnil na postajo. Večer se je že spuščal na trudno kitajsko zemljo.

Dalje prih.

spod, naklonil bogaboječo gosposko..."

"Da bi osvobodil nedolžne žrtve nasilja..."

Znak, da imajo slabo vest in se dobro zavedajo svojih slabih dejanj.

Daj prijazen smehljanj

vsakemu, ker...

... te nič ne stane, pa da veliko.
 ... obogati vsakega brez tvoje škode.
 ... je zanj potreben le trenutek, pa ne bo pozabljen nikoli.
 ... nihče ni tako bogat ali mogočen, da bi ga ne potreboval in nihče tako reven, da bi ga dati ne mogel.
 ... ustvarja zadovoljstvo v družini, daje dobro voljo družbi, podpira delo in ti pridobiva prijatelje.
 ... z njim daješ počitek trudnemu, tolažbo žalostnemu, bodriš potrtega in je sonček tudi zate.

Ne imej kislega obraza nikoli, ker...

... z njim greniš sam sebe in delaš kisle še druge.
 ... z njim potreš vsakega in nikomur ne koristiš.
 ... je zanj potreben le trenutek, pa ga ne bodo pozabili.
 ... nihče ni v sreči tako trden, da bi ga s kislim obrazom ne zamračil, pa četudi si le berač.
 ... razbija družinsko srečo, je vzrok slabe volje v družbi, otežuje delo in ustvarja krog tebe sovražnike.
 ... z njim trudnega še bolj utrušiš, žalostnega še bolj užalostiš, potrtega še bolj potreš.
 ... vse življenje ti spreminja v pust, mračen in neprijeten dan, ki ga zaradi tebe preživlja še okolica.

Katerega izmed teh dveh obrazov se poslužuješ v življenju ti? Pogledaj se v ogledalu in izberi pravo pot!

Že v prejšnjem nazivu smo razložili, kako sveto pismo rabi besedo "posoda" v duhovnem smislu za ljudi kot božje stvari, ki so v popolni odvisnosti od svojega Boga Stvarnika in jih božja previdnost uporablja za svoje svete namene.

Vsak človek je kakor zdrobljiva posoda v rokah Stvarnika-lončarja, katere postavlja v gotovo dobo človeške zgodovine, na gotovo mesto v človeški družbi, z gotovo nalogo in poslanstvom, ki ga mora izpolniti.

Nič ni slučajno na svetu; vse živi in se dogaja pod modrim božjim vodstvom. Tem manj moremo reči o kakem človeku, da je brez smisla na svetu in sta brez pomena njegovo življenje in delovanje. Vsak je rojen po vednosti božji in je po večnih božjih načrtih določen, da v svojem življenju izpolni nekaj, kar je Bog predvidel za koristno in potrebno v slavo božjo in zveličanje ljudi. Četudi bi izvršil še tako majhno in neznatno delo v tvojih ali človeških očeh, je vendar lahko veliko v očeh božjih. Vse je odvisno od tvojega sodelovanja z božjo voljo, sodelovanja z milostjo in božjimi nagibi in od tvojega dobrega namena. Sleherni stvar, izvršena v veri, v ljubezni do Boga, v službi in odvisnosti od Boga, je gotovo veliko v božjih očeh, izvrševalec pa je pred Bogom ljuba in koristna "posoda". O kristjanih govori sveti Pavel, da je vsakdo,

ki sveto živi, častljiva posoda, koristna Bogu in pripravljena za vsako dobro delo (2 Tim 2, 21). Nasprotno pa govori sv. pismo o judovskem kralju Jehoniji, ki ga

je Bog izbral za kralja in da bi bil v svoji službi dragocena posoda pred njim. Toda ta kralj božje volje ni izpolnil, ni izvršil od Boga mu dane naloge; zato je bil zavržen. Z ljudstvom vred je moral v pregnanstvo po božji sodbi: "Ali ni ta mož Jehonija sedaj kot zavržena strta posoda, ki ni več koristna?"

V tem nazivu častimo Marijo kot posodo vse časti vredno zaradi njenega zvestega in stalnega sodelovanja z božjo voljo. Z vsem svojim bitjem je bila čisto predana božji volji, zavedala se je svoje popolne odvisnosti od nje ter je v vseh trenutkih življenja njena duša govorila: "Dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji volji!"

Kaj je tedaj svet vedel o tej skriti in ponižni služabnici božje volje? Ničesar. Ubožno življenje v tesarjevi hišici v Nazaretu ji je bila božja volja. Naj se zgodi božja volja, je govorila, ko je morala nenadoma v svoji nosečnosti v Betlehem na ukaz rimskega cesarja. Gledala je božjo voljo, ko je v vsej zapuščenosti polagala novorojeno Dete na slamo - v jasli. V Mojzesovi postavi, ki jo je klicala v tempelj za otrokovo obrezo, je gledala božjo voljo. Bog me pripravlja na težko duhovno mučeništvo, je go-

vorila, ko je poslušala bridke pre-rokove besede: "Meč bolečin bo presunil tvojo dušo!" Ni branila Jezusu, ko se je poslavljajal od nje in je vedno težje padala na njeno srce božja volja. Kako ljuba in dragocena je bila v očeh božjih ta častivredna posoda! Svet ni videl in ne vedel, kakšno čast je Bóg pripravil tej skriti posodi. Tako navidez brezpomembno za svet je bilo Marijino življenje, vendar je izpolnjevala s slehernim trenutkom veliko poslanstvo, dano ji od Boga.

Mati božja je slišala po prijateljih o Jezusovih govorih, ki so vedno izzveneli v izpolnjevanje Očetove volje. Utrjevala se je v tej volji božji, ko je z drugimi molila tudi ona: "Oče, zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji!" Huda je bila za Marijo Sinova tožba, da nima kam glavo položiti, vendar je z njim ponavljala: "Moja jed je, da vršim voljo Očetovo!" Tako je tudi ona dan za dnem rastla v gledanju božje volje in je molila za psalmistom Davidom: K Tebi, Vsemogočni, dvigam svoje oči kakor dekla k svoji gospodarici, dokler se me ne usmiliš...

Po vsem tem je razumljivo, da

tudi ni bilo tožba in bridkega: "Zakaj, zakaj ravno meni?... ", ko je stala Marija kot močna žena pod križem ob krvavih nogah svojega Sina. Tudi tu je ponavljala: "Oče, zgodi se po Tvoji volji!" Tako je Marija vdano izvršila svojo največjo nalogo sodelovanja za odrešenje človeštva.

Vredna je bila ta častitljiva posoda, da je bila postavljena na desnico svojega poveljčanega Sina, da nam tam v nebesih posreduje in označja voljo nebeškega Očeta. Postavljena nam je za vzgled, kako naj v svojem življenju sprejmemo vse, posebno pa trpljenje, iz dobrotnih Očetovih rok z otroškim zaupanjem in hvaležnostjo.

V vsakem stanu in poklicu, v vsakem delu, naj bo veliko ali neznatno, v vseh skrbeh in težavah, v urah boleznih in trpljenja... v vsem naj se zgodi božja volja! V tem je ves smisel in vsa vrednost našega zemskega življenja. V izpolnjevanju božje volje smo tudi mi pred Bogom posode častivredne. Vso polnost našega sodelovanja z božjo voljo pa bomo spoznali šele onstran življenja.

P. Miršek

Šestletna Anica je sedela pri oknu in molče strmela proti nebu, kjer so tako lepo migljale zvezdice božje. Mislila je na nebesa, o katerih ji je že tolikokrat mamica pripovedovala. Pa je poklicala mamico in vzhičeno vzkliknila: "Pa morajo biti res lepa nebesa, mama, ko je že narobestran tako krasna!..."

POTA BOŽJE PREVIDNOSTI

P. Fortunat OFM

Večkrat se lahko prepričamo, kako resnične so besede, ki so postale že skoraj pregovor: Čudovita so pota božje previdnosti!

Božja previdnost se v našem življenju razodeva na različne načine. Življenje slehernega človeka vodi. A vsi ne najdejo časa in nimajo v sebi dovolj božjega, da bi videli v svojem življenju njene sledove.

Ako rečemo, da vodi naše življenje božja previdnost, pa s tem še ne smemo misliti, da mora postati naše življenje nekaj izrednega. Tudi ne smemo misliti, da se božja previdnost razodeva tako, da kar z lahkoto in brez truda spoznamo, kaj moramo storiti v različnih okoliščinah; ali da jo v svoji notranjosti doživimo, ko po milosti spoznavamo vrednost naše duše in lepoto nadnaravnega življenja.

Dobimo ljudi, ki mislijo, da jih je božja previdnost zapustila, ker je prišel nadnje kak križ, ker morda težko molijo in ne vidijo nobenega napredka v duhovnem življenju. Ta ugotovitev je napačna, nevarna in škodljiva. A vendar so ljudje, ki v tej trditvi trmasto vztrajajo. Kdor se prepušča tem mislim in zaradi tega obupava, dela krivico Bogu, sebi pa nalaga brez potrebe velik križ. V trpljenju in preizkušnjah se moramo najbolj varovati največje nesreče: nezaupanja v Boga. Prav zaradi nezaupanja gre marsikdo skozi trpljenje

brez zasluženja. Tudi med vernimi in pobožnimi se dobe taki, ki ne zaupajo v božjo previdnost, ker milost božjo napačno pojmujejo. Iz njihovega govorjenja bi sklepali, da zelo zaupajo v milost božjo, v resnici ji pa sami delajo velike ovire.

Bog hoče, da vlada v nas urejenost, urejenost v vsakem oziru. Te pa ni, ako človek pričakuje vse le od milosti božje, ne uporablja pa pri tem svojih naravnih sposobnosti in zmožnosti. Tudi naravne zmožnosti imamo od Boga. In Bog nam jih je dal zato, da jih prav uporabljamo. Ne smemo pričakovati, da bomo prejeli po milosti božji, kar lahko dosežemo s svojimi naravnimi zmožnostmi. Tako bi gotovo napak ravnal, kdor bi samo molil, da bi dobil zaposlitev, sam pa ne bi storil nobenega koraka v ta namen. Prav tako je napačno, ako kdo lahkomišlno zapravlja denar in si misli: Saj Bog za vse skrbi! Naše zaupanje v Boga in naša molitev nas ne smeta nikoli privedi do tega, da bi se vdajali lenobi, zapravlivosti, lahkomišelnosti in zanemarjanju svojih dolžnosti.

Božjo previdnost bomo zasledili v svojem življenju le, ako bo vladala v nas urejenost. Urejenost med našimi telesnimi sposobnostmi, urejenost do vseh naših dolžnosti, urejenost v naši molitvi in vseh vajah duhovnega življenja. V nobeno smer ne smemo pretiravati. Prizadevati si

moramo, da bomo v sebi ustvarili skladnost ali harmonijo vseh dolžnosti in vseh sposobnosti ter darov božjih. S svojo zaposlenostjo ne smemo zanemarjati verskih dolžnosti. Prav tako pa nas molitev in druge nabožne vaje ne smejo odvracati ali ovirati v naših drugih dolžnostih. V obojem je veliko napačnega ravnanja.

NAŠ ZGLED

Na zgovoren način se razodeva božja previdnost v življenju Luise Jaques. Njeno življenje je bilo življenje duše, ki hoče doseči cilj, v katerem je videla voljo božjo. In vendar so se ji stavljale na pot take ovire, da bi marsikdo lahko sklepal, da dela proti volji božji, ker tako "trmasto" išče možnosti za izvedbo sklepov.

Kaj vemo iz njenega življenja? Zelo zelo malo. Njen zgled nam daje slutiti, koliko je na svetu svetniških duš, ki jih nihče ni odkril. Božja volja je, da veliko svetosti ostane skrite očem tega sveta. A ta skrita svetost daje učinkovito moč Cerкви in krepki omahujoče ter dviga padle. Ta skrita svetost je potrebna, kakor je bilo potrebno skrito Jezusovo življenje v Nazaretu. Ako ne bi bilo med ljudmi skrite svetosti, potem Jezus, ki je skrit v sveti hostiji, ne bi imel posnemalcev. Svetost se ne razkazuje; tudi Jezus v presveti Evharistiji ne razkazuje svojega božanstva. Svetost se razodeva samo takrat, kadar je božja volja. Kadar pa se razkazuje sama, to več ni prava svetost, marveč bi jo lahko imenovali malikovanje človekove samoljubnosti in prevzetnosti. Kajti milost božja ni zato, da z njo služimo svojemu nahu, ampak da poveličujemo Boga.

Božja volja je bila, da je Luise Jaques odkril belgijski frančiškan p. Silvère van den Broek. Odkril jo je kot spovednik ubogih klaris v Jeruzalemu. To se je zgodilo malo pred njeno smrtjo. Luisa Jaques je imela takrat že redovno ime: sestra Marija

od presvete Trojice. V pokorščini do spovednika je v zadnjih mesecih pred svojo smrtjo na kratko opisala svoje življenje. Umrla je leta 1942 stara okrog štirideset let.

KAJ NAS UČI NJENO ŽIVLJENJE

To bomo spoznali, ko bomo brali njene zanimive vrstice. Da pa bomo prav razumeli in z večjo koristjo brali dogodke njenega življenja, naj podam že zdaj nekatere nauke:

Bog velikodušno daje svojo milost človeku, ki ne zanemarja svojih telesnih zmožnosti in sposobnosti, ampak jih posveča Bogu s spolnjevanjem svojih dolžnosti.

Redno uspešna pot v skrbi za dušo je ona, ki jo je določil Bog: pot pokorščine Cerкви in pokorščine spovedniku.

Služiti je treba Bogu tudi v duhovni suhoti. Sestra Marija od presvete Trojice skoro ni vedela, kaj je sladkost v molitvi. Molila je, bila pokorna, doprinašala je žrtve z živo vero, da spolnjuje voljo božjo in tako služi Bogu, četudi pri tem ne čuti čustev in notranje toplote.

V vsem njenem življenju se razodeva preprostost in naravno vednjenje. Prav ta preprostost je vzbudila pozornost pri njenem spovedniku. Njeni duši je govoril Jezus in spovednik ji je, ko se je dodobra prepričal, da ni v njenih izjavah nič dvomljivega, ukazal pod pokorščino, naj vse napiše. V skladu s cerkvenimi predpisi in po odobrenju cerkvenih oblasti so njeni zapiski izdani že v več jezikih.

Njeno življenje je bilo življenje žrtve. Vzor in moč v žrtvovanju pa je prejela v premišljevanju Kristusovega evharističnega življenja. Žrtvovala je to, kar ji je bilo najdražje: odpovedala se je svoji volji z obljubo pokorščine; odpovedala se je svojim domačim, na katere je bila zelo navezana.

KAKO JI JE GOSPOD GOVORIL

Gospod je govoril svoji služabnici tako, kot pravi Hoja za Kristusom:

brez zvoka besed. Sestra Marija je zapisala dne 21. oktobra 1941, na košček papirja svoje misli glede spovednikove zahteve, naj piše vse, kar ji govori Gospod: "Ako delam napak, se motim samo zato, ker želim biti velikodušna... Bog bo imel usmiljenje z menoj. Toda vi, oče, ste odločili in jaz bom ubogala." Vse je delala iz pokorščine, tudi pisala je samo zato, ker ji je pokorščina tako ukazovala.

NJENA DOMOVINA

Luisa Jaques je bila rojena v kraju Pretoria v Transvaalu, ki leži v Južni Afriki. Njeni starši so bili po rodu francoske narodnosti, a doma iz Švice. Oče je bil protestantski misijonar. Mati je umrla ob njenem porodu. Oče jo je peljal s starejšimi sestrami v Švico, kjer jih je prepustil varstvu in vzgoji njihove tete. Luisa jo imenuje "mamico".

Luisa je bila bolehnna na pljučih.

Dalje prih.

Mamice ni...

Ko me sprejme vas domača
in pradedov dragi dom,
željno se oko obrača,
mater kje zagledal bom - - -
Vidim sestre in očeta,
blage kot nekdanje dni.
Kje ste, mati, duša sveta?
Mamice na domu - ni...

Grem na njive tja pod logom.
Tam so delale roke,
duša govorila z Bogom.
Vsi spomini ožive:
kolikrat so jo spomladi
tukaj videle oči...
V logu spet pojo strnadi,
mamice pa moje - ni...

Blizu cerkve ograjena
razprostira njiva se,
njiva rajnim posvečena,
tamkaj sladko sniva se.
Duša v rajju, bodi zdraval
Zori, seme jamicel -
Tamkaj drago truplo spava,
truplo moje mamice...

P. Evstahij ofm

LEMONTSKI ODMEVI

Lemontska
lurska
votlina
v majski
obleki

ZE v zadnji številki sem oznanil pomlad v Lemontu, a sem bil bolj slab prerok. Celo sneg nas je še enkrat obiskal. Zdaj pa je trata že zelena in drevje poganja prve liste. Mesec maj nam bo prinesel tudi cvetje in Lemont bo tako v dostojni obleki lahko začel sprejemati romarje.

● Gotovo Vas že zanima letošnja romarska sezona, da tudi Vi najdete svoj dan, ko boste poromali k Mariji Pomagaj. Na zadnji strani platnic si oglejte program letošnjih lemontskih slovesnosti. Sicer bomogoče še kaka mala sprememba, katero bomo sproti objavili v našem listu. V glavnem pa je načrt dokončno sestavljen in datumi romanj gotovi.

Tako bo tudi letos v Lemontu skozi vse po-

letje kar razgibano življenje. Upamo, da bomo zopet srečali stare in stalne obiskovalce, pa tudi dosti novih, ki bodo šele prvič obiskali ameriške Brezje. Prav vsakdo je dobrodošel, od Atlantskega pa do Tihega oceana. Prepričani smo, da bo vsakdo odnesel iz Lemonta najlepše spomine.

● Ob priliki štiridesetne pobožnosti pri Sv. Jožefu v Jolietu smo imeli v svoji sredi našega dragega škofa dr. Gregorija Rožmana, ki se na ameriških Brezjah zelo rad oglasi in smo ga tudi mi vedno iz srca veseli. Upamo, da nas bo kmalu spet kaj obiskal.

● Veliko noč smo pri Mariji Pomagajkar lepo obhajali. Pri obredih so pridno pomagali kleriki, od katerih so diako-

ni pomagali tudi na nekaterih farah. Tako jih je za veliko soboto zvečer povabil p. župnik Bonaventura ter so pri Sv. Juriju v So. Chicago peli slovesne jutranjice.

Patri so odšli vsi v pomoč na okoliške fare. P. Vianej je bil v La Salle, Ill., p. Robert pa v Indianapolisu, Ind.

● P. Odilo bo zdaj le za nekaj mesecev zaključil svoje misijonsko delo, saj bo imel doma dosti opravka kot voditelj lemontskih romanj.

Nismo še omenili, da je imel p. Klemen postne govore pri Sv. Štefanu v Chicagu. P. Bazilij pa je imel govore za tridnevno ob priliki celodnevne češčenja pri fari sv. Janeza, Milwaukee, Wis. Zdaj so prevzeli naši patri govore na devet torkov pred praznikom sv. Antona Padovanskega na fari sv. Šte-

fana v Chicagu. Začel je p. gvardijan dne 14. aprila, sledili mu bodo drugi.

● Dne 12. aprila je bila dvorana Romarskega doma prvokrat polna. Društvo mater gojenk Akademije slovenskih šolskih sester (Mt. Assisi, Lemont) je priredilo pri nas Spring Festival z bingom. Bilo je prav živahno, četudi vreme ni bilo ta dan kar nič pomladno.

● Mrs. Anna Marsich je izgotovila krasne čipke, ki nam jih je Mrs. Julia Jelenčič darovala za oltar lemontske Marije Pomagaj.

● Iz Kanade pa smo tudi prejeli krasno ročno delo. Prt je Mariji v zahvalo izdelala dekle iz Primorske, ki noče biti imenovana.

Vsem dragim dobrotnikom se v imenu Marije Pomagaj iz srca zahvaljujemo. Naj Mati božja trud in ljubezen stotero povrne!

● V prejšnji številki smo končali z objavo pisma Leona Lovasika. Po izjavah bralcev jim je bila fantova zgodba všeč in so ji radi sledili.

Naročili smo nekaj izvodov angleške knjižice o "Vitezu naše ljube Gospe", ki smo jo prevajali v Ave Mariji. Mogoče bi kdo bralcev rad z njo postregel komu svojih angleško govore-

čih prijateljev ali sorodnikov; morda tvoj sin ne razume slovensko, pa bi mu angleška knjižica lahko koristila. Zlasti bi prišla prav našim vojakom, ki bi jim Leonov zgled pomagal, da bi ostali dobri in pošteni fantje.

Knjižico lahko naročite na naši upravi. Stane samo 15 ¢.

● Slovesnost srebrne maše lemontskega gvardijana p. Benedikta bomo prenesli na dan 24. maja, ko je pri nas prvo romanje. Pridigal mu bo prevz. škof ljubljanski. Le pridite na to lepo slovesnost!

● P. Pij se je še pred pričetkom pomladi vrnil srečno iz Arizone, kjer se je zdravil čez zimo. Ves čas je pomagal na indijanski rezervaciji. Nekaj tednov je celo nadomeščal patra misijonarja in živel sam sredi puščave med samimi Indijanci. Mnogo zgodb nam ve povedati.

Zdaj pa je p. Pij kot upravnik Romarskega doma že zopet cele dneve na delu, da bo za romanje čim lepše preiskrbljeno.

● Še imamo v zalogi "Mali misal", ki ima poleg različnih molitev tudi vse nedeljske in pa praznične molitve, kakor jih moli pri maši duhovnik. Stane \$ 3.50 in je knjižica gotovo te-

ga denarja vredna.

● S pomladjo se je začelo težko delo na farmi, ki ga nikdar ne zmanjka. Le pogledjte našega farmarja Lojza Novaka, kako obrača zemljo! S traktorjem je delo lažje kot v starem kraju, kjer je včasih hodil za plugom in priganjal konjička. Toda tudi v Ameriki je dosti truda in znoja, da njiva prinese svoj sad.

● Dne 18. apr. sta obhajala srebrno poroko Mr. in Mrs. John Petrovic iz chicaške fare sv. Štefana. Pred 25. leti sta se poročila pred lemontsko Marijo Pomagaj, zato sta zdaj za jubilej zopet prišla pred njen oltar. Oba sta naša stara znanca in zlasti med romarsko sezono rada priskočita na pomoč s svojim delom.

Čestitke in: Na mnogo srečna leta!

● Nekateri naročniki sprašujejo na upravo, do kdaj imajo plačano naročnino, kdaj jim naročnina poteče. Vsa ta vprašanja so popolnoma

odveč, ker imate odgovor prav na vsaki številki, ki jo prejmete. Le pogledajte k svojemu naslovu na zadnji strani platnic! Za Vašim imenom so neke številke in iz njih lahko vsak sam razbere, kako je z njegovo naročnino. Če je na primer pisano: 6 53 to pomeni, da imate do junija (šesti mesec) letošnjega leta (53) račun poravnani. - Toliko, da ne bo nepotrebne pisanja in spraševanja.

● Baragova zveza je v začetku aprila prejela uradno pismo iz Buenos Airesa (Argentina), ki jo obvešča o ustanovitvi južnoameriške Baragove zveze. Njen predsednik je Mons. Alojzij dr. Odar, glavni tajnik Rev. Ladislav Lenček CM. Ta dva bosta z ostalimi člani odbora skrbela za čim lepši razvoj začete delo. Njen zgodovinar je poznani Baragov življenjepisec Rev.

Franc dr. Jaklič. Zveza ima tudi propagandno sekcijo petnajstih članov, ki bodo poskrbeli za vsakoletne prireditve in tiskovno akcijo.

Južnoameriški Baragovi zvezi čestitamo k ustanovitvi in ji želimo obilo uspehov. Naj bi naše čim ožje sodelovanje pripomoglo do skorajšnje uresničitve našega skupnega cilja: DVIGNITI BARAGA NA OLTAR, katerega tudi resnično zasluži!

Šopek u zadnje slovo

Sestra Salezija Čečko je zagledala luč sveta dne 19. decembra 1886 v Zagradu, ob vznožju hriba, na katerem z obuzanjem kljubujejo razvaline slavnega "Starega gradu" grofov Celjskih. Krščena pa je bila v farni cerkvi sv. Danijela v Celju. Imela je dobre starše, ki so jo vpisali v slovensko šolo šolskih sester. Po ljudski šoli je ostala doma. Vpisala se je v Marijino družbo in postala je članica izobraževalnega društva. Večkrat je nastopala pri društvenih predstavah, bila je neutrudna narodna delavka v takrat precej nemškutarški okolici. To delovanje je bila dobra šola za poznejši poklic.

Leta 1911. se je odzvala božjemu vabilu. Sprejeta je bila k mariborskim šolskim sestram in se pripravljala za otroško vrtnarico. Dne 15. avgusta 1913. je bila sprejeta v noviciat, takoj po prvih obljubah pa je bila dodeljena ameriškim pionirkam. V svojo novo domovino je dospela leta 1915.

S. Salezija se je kmalu priučila angleškemu jeziku in njen misijonski trud je Bog obilno blagoslavljal. Delovala je po raznih slovenskih in hrvaških podružnicah. Ker je bila sama preprosta duša, se je znala prilagoditi najmlajšim.

Devet let, predno je "izpregla", je v So. Chicagu vodila otroški vrt. Na vsako župnijo, kjer je delovala, je prinesla ljubezen do materinskega jezika. Če zaradi obveznosti angleškega jezika ni bilo časa v šoli, je po šolskih urah učila otroke za slovenske in hrvaške nastope. Če zadnje čase ni mogla storiti drugo, je otroke naučila vsaj slovenskih ali hrvaških pesmic. Ni delala velikih del... Ni zidala šol... A pomagala je po svojih močeh oblikovati v malčkih božji lik. Naj ji bo plačnik Prijatelj malih!

Dve leti pred smrtjo je silno trpela. Zadelo jo je rahla kap, ki ji je kot posledico pustila ohromelo levo nogo in hude bolečine v roki. Voljno jih je prenašala in se pripravljala na smrt. Koliko rožnih vencev je poslala v nebesa! Koliko je preklečala pred tabernakljem! Dnevno se je mudila pred kipom sv. Jožefa... Zadnji dan svojega meseca pa jo je priprošnjik srečne smrti prišel iskat. Ponoči, nenadoma - kap... Prejela je še sveto poslednje olje in izročila dušo v božjo dlan, da prejme krono slave.

V krsti je bila vsa pomlajena in nasmejana. Vpraševale smo se, ali je bila to po-

grebnikova umetnost, ali ji je Gospod že na telesu vtisnil pečat izvolitve...

Več sester iz naših šol v Chicagu in Jolietu je prihitelo v Lemont, ko smo na veliki četrtek ob dveh popoldne blago sestro Salezijo spremili do groba. Pogrebne obrede je opravil preč. p. Gracijan ob asistenci p. Roberta in klerikov, pogreba pa se je udeležil tudi hrvaški komisar preč. p. Dominik Mandić, so. chicaški župnik p. Ljubo Čuvalo in več sobratov. Vsem iskrena za-

hvala za udeležbo in molitve!

Na pokopališču sv. Alfonza čaka s. Salezija v družbi sosester vstajenja. Naj nam preostalim izprosi, da ji sledimo v zvestobi poklica in vztrajamo na poti križa, ki edina vodi - v življenje...

S. Salezijo priporočamo v molitev vsem, ki so jo poznali!

Naj v miru počiva!
Sisters of St. Francis
Mount Assisi Convent
Lemont, Illinois

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

● CLEVELAND, Ohio - Piše John Lipoglavšek: Ker letos ni bilo brata Antonina v Cleveland, Vam pa sam pošiljam naročnino za naš dragi mesečnik. Ne vem, kaj bi brez dobre ga katoliškega branja.

Lansko leto je bilo zame bolj žalostno: umrla mi je ljubljena žena. Priporočam jo v molitev, posebno tam pri Mariji Pomagaj. Pred tremi leti sem bil tudi jaz v Lemontu. Še zdaj se spominjam, kako je bilo lepo. Zdaj pa je gotovo še lepše, ko imate izgotovljen Romarski dom. Ne vem, če ga bom kdaj videl, ko sem star in bolehen.

Prav lepo pozdravljam misijonarja Fathra Odila, ki so pri misijonu pri Sv. Lovrencu tako prepevali in tudi pridigali. Enako pozdravljam Fathra Zakrajška in vso samostansko družino.

● KAIRO, Egipt - Dragi p. urednik! Spodobi se že, da se tudi Slovenci iz Egipta enkrat oglasimo. K temu nas priganja globoka hvaležnost in zahvala za prelepi mesečnik "Ave Maria", ki ga vedno z največjim veseljem dobivamo in preberemo od prve do zadnje strani. Vse je tako zanimivo. Ob Ave Mariji si odpočijemo duha, njeni

nauki pa nas dvigajo vedno bolj k Bogu in Mariji. Tako kar pozabimo na gorje, saj nas prav Ave Marija uči ceniti trpljenje in ga gledati v božji luči.

Slovenci smo ravno po Vašem listu povezani med seboj, četudi smo razkropljeni na vse dele sveta. Žal naši dragi trpeči bratje in sestre v domovini ne pridejo do njega...

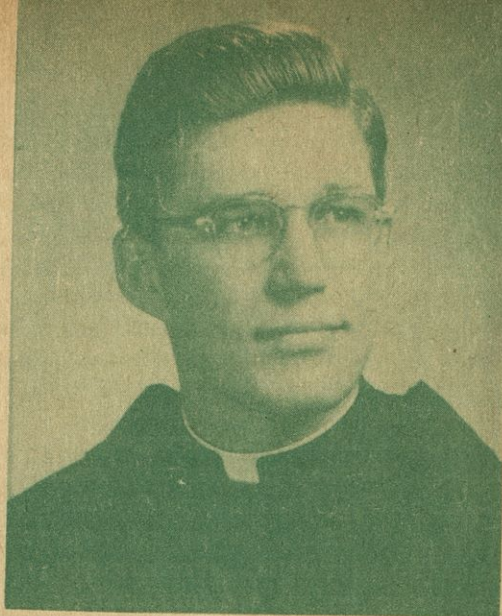
Gotovo in po pravici boste rekli, da imamo tu tako malo naročnikov. Res je toliko tukajšnjih naseljencev pomrlo, dosti jih je odpotovalo, novih ne pride več. Tako moram reči, da počasi izumiramo. A kar nas je, hočemo ostati zvesti narodu in Mariji Pomagaj!

Vse drage brate in sestre, razkropljene po širnem svetu, iskreno pozdravljamo, zlasti seveda vse sotrudnike Ave Marije! Bog Vas živi! V imenu naročnikov - Slovenka iz Kaira.

● OTTAWA, Ont. Kanada - Pošilja Santa Mauko: Že nekaj mesecev prejemam Vaš list, ki mi ga je naročil p. Odilo, seveda brezplačno. Saj veste, kako je življenje študenta. Zdaj pa že zaslužim in zato tudi obenem s tem pismom poravnavam naročni-

NOVOMAŠNIKA IMAMO!

Dne 10. maja bo doletela slovensko župnijo sv. Roka v La Salle, Ill. velika čast: njen faran Rev. Bernard Horžen O. S. B. bo zapel novo mašo. Novomašnik je bil rojen v La Salle dne 18. decembra 1926. Krščen je bil pri krstnem kamnu Sv. Roka. Obiskoval je domačo farno šolo, High School pa v St. Bede College, Ill. pri oo. benediktincih. Takrat je še živel znani slovenski benediktinski pater Venceslav Šolar; njemu se ima novomašnik, kakor sam zatrjuje, največ zahvaliti za svoj redovniški in duhovniški poklic. Dne 28. aprila 1946. je sprejel redovno obleko. Noviciat je dovršil v slavni benediktinski opatiji sv. Janeza, Collegeville, Minn., kjer je svoj čas delovalo toliko slovenskih patrov, med njimi tudi opat p. Bernard Ločnikar. Po noviciatu se je Father Horžen vrnil za eno leto na St. Bede, nato pa se je vpisal na St. John's University v Collegeville, Minn., kjer si je pridobil Bachelor of Arts Degree. Graduiral je z odličnim uspehom iz filozofije, klasičnih jezikov in vzgojnih ved. Nato je končal bogoslovje na St. Bede. V mašnika bo posvečen v nedeljo dne 3. maja v Peoria, Ill., naslednjo nedeljo pa bo v La Salle pri Sv. Roku ob 11. 15 zapel novomašno glorio. Angleški govor bo imel p. prior iz St. Bede, slovenskega pa p. Odilo OFM.

Novomašniku, srečnim staršem in lasallski slovenski fari čestitamo!

no. "Ave Maria" se mi zdi prav prijetno čtivo in sem ga pridružila "Katoliškimi misijonom" in "Duhovnemu življenju". V sedanjih razrvanih časih res potrebujemo dobrega duhovnega branja in tudi Marijine priprošnje. Njej sem hvaležna za vso pomoč, ki mi jo je dajala vsa begunska leta in tudi že prej doma med vojno. Naj bo vedno moja Zavetnica in Mati!

Še enkrat iskrena hvala za redno pošiljanje lista in obilo uspehov pri urejevanju! Bog Vas živi!

● PUSARNITZ, Avstrija - Pošilja A. V.: Ne morem se zdržati, da ne bi pisal ter se Vam oglasil vsaj z nekaj skromnimi vrsticami. Povedal bi Vam rad svojo srečo, ki sem jo občutil, ko sem nedavno prvič v tujini zagledal list Ave Maria. Prav rad bi postal njegov stalni naročnik. Sicer pričakujem v kratkem odhoda v Ka-

nado, od tam se bom pa seveda takoj oglasil.

Bilo je prvega septembra lanskega leta, ko sem ušel rdečemu zmaju. Prej sem obiskal Marijo Pomagaj na Brezjah in ji priporočil svojo tvegano pot v svobodo. Res me je čudovito varovala in se ji na tem mestu prav iz srca zahvaljujem. Obljubljam ji, da jo bom tudi v Lemontu obiskal, če bom imel srečo priti čez lužo.

Tu v Avstriji pojemo v cerkvi le v nemškem jeziku. Si pa sam zapojem doma kako slovensko ter jo spremeljam s citrami. Najraje imam ono: Marija, ti pomagaj nam!...

● FLINT, Mich. - Piše Rose D'Ary: Upam, da sem se obrnila na pravi naslov. Pošiljam namreč dar v za-hvalo za uslišano prošnjo, ki mi jo je posredoval božji služabnik Friderik Baraga. Zaupanje ni bilo zaman.

NAŠI POKOJNI

Elizabeth KOMIN, Cleveland, Ohio
 Peter LICAN, Cleveland, Ohio
 Anna PONIKVAR, Cleveland, Ohio
 Ignac GODEC, Cleveland, Ohio
 John PETRINCIC, Cleveland, Ohio
 Anna ADAMICH, Joliet, Ill.
 Jennie SVET, New York, N.Y.
 Frances ZALLER, Cleveland, Ohio
 Frances STONICH, Keewatin, Minn.
 Louis PRHNE, Bedford, Ohio
 Anna MUTZ, Joliet, Ill.

Magdalena HENRICHER, Pittsburgh, Pa.
 Anton KOPRIVEC, Cleveland, Ohio
 Anna SMARKER, Butte, Mont.
 Katherine MACHEK, Eveleth, Minn.
 Mary ZUGEL, Ontonagon, Mich.
 Mary CULIK, Joliet, Ill.
 Sophie BARLEY, Newton Falls, Ohio
 Mary LOVSHIN, Eveleth, Minn.
 Theresa HROVAT, Cleveland, Ohio
 Frank ZUPEC, Euclid, Ohio
 Florence ZBASNIK, Chicago, Ill.

R. I. P.

● CLEVELAND, Ohio - Pošilja Marija Mihaljevič: Moram se iskreno zahvaliti naši Kraljici Mariji Pomagaj in presvetemu Srcu Jezusovemu. Nedavno me je hudo napadla bolezen in sem se cel dan in pol upravičeno bala, da bo kaj hudega. Zatekla sem se po pomoč k Jezusu in Mariji in se je vse kar hitro rešilo. Neskončna jima hvala za prejeto milost!

● GREANEY, Minn. - Piše Rev. F. A. Sedey: Moram reči, da je informativna vsebina Koledarja 1953., ponazorjena s slikami, času primerna. Je v beležnico sedanjosti in bo gradivo prihodnosti, ko bo pozaba zastrla spomin, a bo pisana beseda še ostala. Je pa tudi budilo: Narod moj, kaj bo že prišla ura, ko boš začel in hotel spoznavati sebe; ko ne bo

treba, da bi te šele tujci opozarjali na tvoje velmože?... Ko bi danes živel Bogdan Vened (Dr. Matija Prelesnik), bi spet lahko pisal povest "Naš stari greh".

Naj blagoslov spremlja delo za slovenski katoliški tisk!

● GREAT FALLS, Mont. - Pošilja Mary Hocevar: Prejmite pozdrav od stare naročnice. Bila sem ena prvih, v Montani, ki sem dobivala lemontski mesečnik. Večina tistih je že v večnosti, jaz pa Ave Marijo še prebiram in molim za pokojne.

● Dne 16. aprila je nenadoma umrla Mrs. Frances Rugar, dolgoletna kuharica v našem župnišču pri Sv. Štefanu, Chicago. Za njeno zvesto službo in vzorno življenje naj ji Bog bogato poplača! Priporočamo jo v molitev. Pokojna je bila doma iz Dobrove pri Ljubljani. R. I. P.

V Detroitu, Mich. je umrla naša dolgoletna naročnica Mrs. Ana Potočnik, doma iz Radeč pri Zidanem mostu. Bila je pionirka detroitske slovenske župnije sv. Janeza Vianeja, dobra krščanska žena in vzorna mati: vzgojila je sedem otrok, ki vsi hodijo po njenih stopinjah. Pokopali so jo ob veliki udeležbi faranov in prijateljev dne 25. februarja iz slovenske cerkve v Detroitu. Navzoči so bili trije duhovniki. Ganljivo je bilo videti, ko so ljubo mater nosili trije sinovi in trije zeti. Na sliki je s svojim možem Štefanom. Dočakala je lepo starost 78 let. - Naj v miru počiva!

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV. MAŠE: Po \$100: A.Licen; po \$80: M. Lavriha; po \$50: A.Pipan, A.Licen; po \$40: A. Kness; po \$30: J.Techar, M.Selak; po \$16: F. Stavec; po \$15: P.Stefanich; po \$13: R.Skully; po \$12: F.Vende; po \$10: Druz.Senica, A.Setnicar, J.Kocjanec, B.Skofic, F.Prostovich, J. Petrincic, J.Kovach, T.Sepich, J.Grom, Druz. J.Kokalj, J.Mihelich, P.Kokal Sr.; po \$9: M. Roseman, J.Kragelj; po \$8: F.Cerar, T.Urbiha; po \$7.50: A.Eppich; po \$7: M.Shivitz, A.Pucel; po \$6: F.Jalovec, T.Urbiha, M.Ostaneck, A.Gostic, M.Usnik; po \$5: M.Vinsek, N.N., R.Peterlin, F. Hart, U.Zakrajsek, A.Jalowiec, M.C.Hribar, A. Urbanic, R.Usnik, M.Govednik, A.Masel, J.Menart, M.Luzar, M.Oblak, J.Stark, M.Rakar, Mr. Ivantic, A.Cirar, M.Vastalo, M.Anzick, M.Udovich, Mr.Likovich, Mr.Mrs.Trpin, A.Udovich, J.Macek, J.Troha, L.Yeager, J.Javornik, M.Glivar, R.N.A. no.453, J.D.Drotar, F.Voncina, J.Beber, F.Rogina, D.M.Hrovat, Mrs.Kramar, B.Dragovan, F.Mernik; po \$4.50: S.Slejo, A.Malesich; po \$4: M.Turk, J.Rogel, R.Sprager, A.Kocevar, K.Toporis, T. Mihevc, J.Pritekel, J.Pistotnik, O.B.Sapa, A.M. Kolenc; po \$3.50: M.Sraj-Malover; po \$3: J.Krumberger, P.Laurich, M.Kerzan, B.Narzek, A.Pogljajen, J.Barborich, J.Ulcher, I.Mohar, A.Ferk, F. Racher, F.Turk, L.Hren, M.Kastelic, M.Borstnik, L.Cemazar; po \$2.50: A.Pesich, M.Preshern, J. Zadnik; po \$2: J.Koritnik, F.Rigler, M.Alduk, A.Grimsic, K.Pristopec, R.Urich, M.Knap, M. Bachar, V.Kollar, F.Kastigar, B.Sedmak, D.Lapea, J.Jelencic, P.Ozbolt, K.Zerdin, M.Kunstel, N.N., M.Frah, M.Zore, M.Tezak, J.Skorjanec, A. Jannick, F.Cvek, M.Janchar, C.Bokal, F.Gregorich, K.Kambic, A.Mlakar, M.Vlasic, C.Zalec, M. Mezmarich, G.Logonder, A.Pucel, M.Spreitzer, M. Wretchko, J.Kolenc, U.Stupnik, K.J.Nasenbenny, F.Zupancic, M.Zakrajsek, A.Novak, M.Ambrose, J.Horvat, S.Knaus, J.Slana, J.&Daughter Kavcic, M.Kuncic, starsi in otroci družina Ferk; po \$1.50: A.Zokal, M.Hribernik, V.Moltich, J.Rogelj, U. Skofljaneec, W.Morgan, F.Valencic, V.Pogacnik, G. W.Raly, M.Sodec, R.Vastalo, M.Knez; po \$1: L. Anzeli, J.Hren, J.Hocevar, M.Jakos, T.Grum, L. Korenchan, J.Pazel, J.Skubic, A.Mihevc, F. Bucher, F.Koncar, Omotta Fam., N.N., F.Mlakar, J.Nemanich, V.Moltich, Cemazar Fam., P.Borstnik, J.Svetina, A.Rodman, T.Urbiha, A.Cadonic, M. Papish, T.Sulzer, K.Menart, J.Kapsh, M.Zore, A.Zupancic, U.Ambrose, J.Hocevar, J.Samich, M.Mencin, F.Petkovsek, J.Pintar, R.Pazdertz, F.Setina & Sons, A.Drassler, M.Zore, F.Petrich, F.Prosser, R.Fitzgerald, L.Planinc, F.Jamnik, E.Stonich, R.Nasenbenny, C.Traven, J.Suste, L.Ruth, M.Shivitz, M.Strumble, M.Zajc, E.Bozner, A.Kegel, J.Kramer, V.Mavrick, M.Hocevar, J. Vidmar, M.Virant, F.Kokal, P.Cemazar, M.Juresic, P.Music, Mrs.Vastalo, N.N., M.Zore.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$5: M.Osterman, M.Petek, M.Glivar, M.Ivancic Fitzgerald, M. Mickelinc, M.Knez; po \$3: M.Smith, K.Knaus; po \$2: A.Luin, J.Sever, T.Sulzer, A.Oratch, C. Avsec, J.Vidmar, Bro.S.Repolust, A.Major, M.

Lavsh; po \$1.50: C.Mrezar, V.Lavric, J.Kokal; po \$1: T.Grum, B.Skofic, M.Pristov, I.Drasler, T.Mihevc, A.Oratch, J.Samich, A.Gornik, M. Shivitz, L.Bozner, A.Trepal; po .50¢: S.Nartnik, I.Krek, P.Jelar, M.Malarich, M.Vrcko, A.Novak, M.Juresic; po .25¢: J.Briski, R.Markel;

ZA ROMARSKI DOM: Po \$5: M.Petek, F.Jalovec.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$479.91: St.Vitus Parish, Cleveland, Ohio; po \$226: St.Mary's Parish, Cleveland, Ohio; po \$10: C.O.F., St.Agnes Ct., no. 807, Waukegan, Ill.; po \$5: R.D.Arcy, E.Gobec, J.Zupan, D.Orazem, J.Horvat; po \$4: N.Hoffman, po \$3: A.Zupancic, M.Yankel; po \$2.50: A.Gradisar; po \$2: S.Marolt, F.Zupancic, F.Pajk, F. Smerke, M.Kocman, A.Miklavcic; po \$1: F. Zbasnik, C.Harper, F.Jalovec, M.Oblak, I.Krek, J.Paulick, M.Zbasnik, J.Bregar, J.Kragelj; po .50¢: M.Pozar, L.Dragovan.

DAR LISTU: Po \$6: M.Ivancic Fitzgerald; po \$5: Rev.A.Gnidovec; po \$2.50: Rev.A.Pavel, Rev.J.Luskar; po \$2: M.Ivancic Fitzgerald; po \$1.50: F.Fornezi, D.Orazem, J.Kragelj; po \$1: L.Oresnik, A.Lim, M.Kovach, A.Rodman, M.Vlasic, R.Sprager, J.Bucar; po .50¢: M.Kosir, T.Mozic, P.Ozbolt, E.Tanko, E.Jaklich, M.Lovse, J.Debeljak, M.Jelarcic, B.Kobe; po .25¢: M.Intihar, M.Erchul.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA: Po \$20: J. Drotar; po \$10: A.Masel, R.Usnik, M.Lakner, C. Kolar, M.Rutekaj, C.A.Tercek, M.Burgstaller, M.Razinger, V.Strozak; po \$6: K.Malarich; po \$5: J.Koprivetz, Jr., po \$2: B.Skofic; po \$1: M. Ambrose.

ZA LUČKE: Po \$5: M.Petric, A.Masel, A.Pogacnik, J.Kovach, F.Voncina; po \$4: M.Pezdirtz; po \$3.50: A.Malesich; po \$3: M.Pezdirtz, A. Schmuck; po \$2: B.Skofic, J.Petrincic, Cemazar Fam., T.Migvar, F.Hart, J.Mramor, N.N., M.Kocman, L.C.Oresnik, K.Jakse, F.Racki, Mrs.Horvat, J.Lagina; po \$1.75: J.Perkovich; po \$1.50: G. Tassottá, J.Krall, J.Fojs, Sr., M.Javornik, R. Krall; po \$1: M.Sraj-Malover, A.Grimsic, N.Hoffman, L.Kapush, F.Smrekar, M.Kosir, M.Zajc, F. Roitz, Cemazar Fam., P.Ozbolt, M.Kovach, T. Urbiha, A.Cadonic, F.Fornezi, M.Matkovich, M. Knaus, M.Malarich, J.Petrincic, M.Tomsich, A. Kozlevcar, A.Hofferle, T.Migvar, M.Kolenc, I. Mohar, J.Petrincic, V.Pogacnik, M.Udovich, J. Macek, J.Rogel, M.Mezmarich, A.Franciskovich, N.N., J.Kolenc, H.Naftigal, A.Sprager, M.Wretchko, Mrs.Kaplenovich, M.Mihelcic, M.Ivancic Fitzgerald, J.Petkovsek, H.Stutts, M.Mickelinc, C.Gregory, J.Peterka, H.Horvat, Cemazar Fam., M.G.Bizjak, T.Migvar, K.Toporis; po .50¢: T. Kerhin, V.Kollar, F.Bucher, M.Perko, J.Jelencic, A.Drobnic, M.Ostaneck, A.Rent, F.Baraga, S. Gerdin, Mrs.Gosak, V.Breznik, M.Spreitzer, J. Logar, A.Funtek, M.Dejak, R.Zadnik, J.Stariha, F.Necimer, J.Slana, M.Volkar, P.Music, K. Butala; po .25¢: M.Bachar, M.Ropret.

ROMARJI K MARIJI POMAGAJ! Ne pozabite najkarsneje en teden pred prihodom sporočiti v Lemont glede prenočišča: koliko noči mislite ostati, kdaj in koliko oseb pride. Pišite na naslov: Baraga Home, Box 608, Lemont, Illinois.

MRS. LOUIS ZABUKOVAR 10 53
301 E. 4 ST.
DULUTH, MINN.

Romarski zvonovi...

DNE 24. MAJA, na praznik Marije Pomočnice, bodo zvonovi privabili v Lemont društvenice Marije Pomagaj K.S.K.J. iz Chicaga in chicaško Društvo sv. Mohorja. Sveto mašo pred Marijo Pomagaj bo opravil lemontski gvardijan p. Benedikt, ki bo ta dan obhajal srebrno mašo. Prídigo bo prevz. škof ljubljanski dr. Rožman. Za oddaljene romarje in sorodnike bo romarska pobožnost z mašo in prídigo tudi zjutraj ob sedmih. Po pozni maši slavnostni obed v Romarskem domu. Ob pol treh pete litanije z blagoslovom. - Na slovesnost ste vabljeni vsi!

DNE 13. JUNIJA bo prevz. škof Rožman v naši cerkvi posvetil v duhovnike tri lemontske bogoslovce.

DNE 4. in 5. JULIJA bomo slavili obletnico krojanja lemontske Marije Pomagaj. V soboto zvečer procesija z lučkami, ki jo bo spremljala milostna podoba. Nato v Domu predstava lemontskih slik in skupno petje. - V nedeljo služba božja ob sedmih v cerkvi in ob desetih pri votlini. Nato slovesna procesija z presv. Rešnjim Telesom. Kdor more, naj pride v narodni noši. Zelo radi bi imeli pri procesiji veliko število otrok. - Ta dan bo v naši sredi zopet prevz. škof dr. Gregorij Rožman. Izgnanemu škofu se bodo ob tej priliki lahko za njegovo sedemdesetletnico posebej poklonili slovenski izgnanci.

DNE 19. JULIJA je romanje Slovenske Ženske Zveze. Na predvečer bo pobožnost v cerkvi in procesija z lučkami do votline. V nedeljo ob sedmih obhajilna maša, ob enajstih slovesna maša pri votlini.

DNE 26. JULIJA je v Lemontu Prekmurski dan. Na predvečer bo slovesna blagoslovitev novega KRIŽEVEGA POTA. Na nedeljo dvojna služba božja. Po poldanski pobožnosti blagoslov avtomobilov.

Prekmurski rojaki bodo prišli tudi iz Clevelanda, Betlehema, Bridgeporta in Kanade. Vabljeni pa ste seveda vsi ameriški Slovenci.

DNE 2. in 3. AVGUSTA bodo v Lemontu porcijunkulske pobožnosti.

DNE 9. AVGUSTA priredi romanje župnija svetega Jurija iz So. Chicaga.

DNE 15. in 16. AVGUSTA je romanje Zveze društev presv. Rešnjega Telesa iz Clevelanda. Vabljene ste tudi druge matere in žene.

DNE 6. SEPTEMBRA priredi romanje župnija svetega Štefana iz Chicaga. Isti dan je pri nas vsakoletni in med vsemi lemontskimi prijatelji znani MEDENI PIKNIK.

Manjša romanja in duhovne obnove po dogovoru. Pišite glede njih na: Franciscan Fathers, P.O. Box 608, LEMONT, Illinois.

Kdor je že kdaj obiskal ameriške Brezje in Marijo Pomagaj ter se udeležil romarskih slovesnosti, ta Lemonta ne bo več pozabil. Zlasti procesija z lučkami na predvečer večjih romanj in pa Telova procesija ostaneta vsakemu za vse življenje v spominu. Zato pripeljite s seboj svoje prijatelje in znance, ki še niso bili pri nas.

Na romanja
ste VSI
vljudno vabljeni!
LEMONTSKI
FRANČIŠKANI